

De Moeial

September 2008

Verschijnt maandelijks Afgiftekantoor 1050, Brussel 5

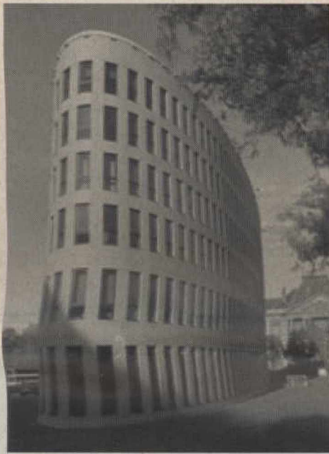
V.U.: Daniël Van der Meer Jaargang 28 n°1

EN VERDER

Cultuuragenda	p. 2
VUB nieuws	p. 3
Verhalen	p. 4
Bei Uns in Amerika	p. 4
De Kritische massa	p. 6
Boekbespreking	p. 7
Festival van de Vrijheid	p. 9
Muziek	p. 11
deBuren	p. 12

De VUB op zoek naar zichzelf ?

Er was een tijd dat studenten nog gewoon contesterende studenten waren en professoren duffe oude mannen in een pak. Die tijd is voorbij. In de nieuwe VUB van

kersvers rector Paul De Knop zijn we allemaal stakeholders, zowel studenten als professoren. Die stakeholders – vrij vertaald belanghebbenden – bepalen de kernwaarden van de VUB. Om te weten waar de VUB anno 2008 voor staat, moeten we dus vooral in eigen boezem kijken. Nu, dat klinkt makkelijk, maar waarom kiest iemand in godsnaam nog voor de VUB? Heeft de VUB überhaupt nog wel een aantrekkingskracht bij nieuwe – en oude – studenten?

Een troef die de VUB graag en veel uitspeelt is zijn locatie. Terecht, Brussel is een multiculturele stad die bruist van leven. Met zijn centrale ligging, zowel in Europa als binnen België, heeft de VUB een voordeel om mee uit te pakken. Maar is dat wel genoeg? Van de Brusselse Vlamingen moeten

we het al niet hebben, die minderheid laat zo weinig van zich horen – op de mediagenieke Dansaertvlamingen na – dat we stilaan hun bestaan in twijfel mogen gaan trekken. Een instroom vanuit de standplaats zelf is dus zo goed als onbestaande, terwijl dat wel iets is waar andere universiteiten erg goed op scoren. Je stelt tegenwoordig als Vlaamse stad nog weinig voor als je geen eigen universiteit hebt. Gent, Antwerpen, Leuven en – godbetert – Hasselt kunnen uitpakken met de titel 'universiteitsstad'. De Vlaming nestelt zich nog steeds liever in een Vlaamse stad dan te zich moeten wagen aan Brussels avontuur. We moeten ook eerlijk zijn, we heten dan wel Vrije Universiteit Brussel, maar Etterbeek en Jette zijn Brussel niet. Je bent niet in één-twee-drie in het centrum. Hoewel interessant, is de locatie zeker niet onze grootste troef.

De VUB is het wat verstootte kleine broertje van de Vlaamse universiteiten. Maar dat nadeel is net een van de grootste voordelen die onze universiteit rijk is. Net door zijn wat kleinere schaal, bestaat er een zeker persoonlijk contact tussen studenten en professoren. Er kan gewerkt worden in kleinere groepen, de feedback wordt meteen ook groter en de studenten worden er alleen maar beter van. Het is een voordeel dat niet alleen studenten weet te bekoren, zo blijkt. Professor Willem Elias noemt het een van de belangrijkste kwaliteiten van de VUB. Op die manier, stelt Elias, komt er een dialoog tot stand die je in een aula van zevenhonderd man niet kunt bereiken. Die kleinschaligheid zorgt voor een aangename en vooral academisch bevorderlijke sfeer.

Volgens statistieken van de dienst inschrijvingen kent de VUB een terugval van 3% tegenover dezelfde periode vorig jaar. Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen na jaren van structurele groei voor de VUB. Het probleem lijkt vooral bij het succes van Gent te liggen, want ook Leuven ging – zij het licht – achteruit. De cijfers zijn nog niet definitief, er zijn immers nog enkele weken van inschrijvingen te gaan, maar mogen toch al wel representatief genoemd worden, aangezien het gros van de inschrijvingen achter de rug is.

Volgens de statistieken ken de VUB een terugval van drie procent

Gent weet zich te positioneren als een neutrale, progressieve universiteit. Zijn ludieke en goed uitgedachte advertentiecampaagnes zullen daar zeker niet vreemd aan zijn. De campagne 'durf denken' zou bijvoorbeeld net zo goed door de VUB gemaakt kunnen zijn. Het is namelijk een verwijzing naar het vrijdenken, een van de fundamenten waar onze alma mater op gebouwd is.

Goed, Gent mag dan wel een knappe campagne op poten gezet hebben, een volledige en afdoende verklaring voor de terugval van de VUB biedt dat niet. Het probleem van de VUB is veel structureler. We worden versmacht tussen de rationaliseringspolitiek van Vandenbroucke en de vrijzinnige concurrentie uit Gent. Een deel van die rationalisering is logisch, ja zelfs noodzakelijk binnen onze universiteit. Er is een overaanbod aan studierichtingen, een universiteit van onze grootte hoeft niet in honderd-en-een zaken master-na-masters aan te bieden. Studierichtingen met slechts enkele studenten zullen op korte termijn ook moeten verdwijnen, zij sloppen in verhouding te grote budgetten op.

samenwerkingsverbanden. Die verbonden zijn op middellange termijn noodzakelijk en zelfs bevorderlijk. Het aanwenden van gezamenlijke kennis en middelen kan leiden tot betere wetenschappelijke prestaties en werkt stimulerend voor beide partijen. De kosten kunnen hierdoor gedrukt worden en er kan aan efficiënter wetenschappelijk onderzoek gedaan worden. Het blijft echter noodzakelijk voor de VUB om binnen die samenwerkingsverbanden zijn identiteit niet te verliezen en een naamloze partner te worden. Die spagaat tussen enerzijds rationaliseren en kosten verlagen door middel van samenwerking en anderzijds het belang van een eigen missie wordt een belangrijke uitdaging voor de toekomst. Door de rationaliseringspolitiek wordt het voor kleinere universiteiten als de onze moeilijker om op te boksen tegen de grotere tegenhangers. Moeilijk, maar niet onmogelijk. Zo geloof ik niet in het verdwijnen van de VUB op lange termijn, ook niet in de vorm van een associatie. Er is een toekomst voor de VUB als onafhankelijke, vrije instelling. Een tweede bedreiging schuilt in de vrijzinnige concurrentie uit Gent. Vele vrijzinnigen zien in Gent een aantrekkelijker alternatief dan de VUB, waardoor het voor die laatste moeilijker wordt om zijn traditioneel doelpubliek aan te spreken.

DRAAI'S OM?

P. 12

Een nieuw academiejaar, een nieuwe rector en een "vernieuwde" Moeial. Zoveel vernieuwing betekent ook het afscheid van een aantal mensen wiens bestaan innig verbonden was aan dat van De Moeial. Frederick Verbist, penningmeester en webmaster, geeft zijn fakkel door aan Kristof Gombeer, die hierbij ook nog eens de taak van secretaris op zich neemt. Yannick Mendez, adjunct-redacteur, wordt opgevolgd door Nathaniël Bovin. En uiteindelijk na drie jaar van loyale dienst, waarvan twee jaar als hoofdredacteur van uw (toekomstig) lijfblad, verlaat Daniël van der Meer ons voor het zonnigere Leiden. Er zullen nu wel een aantal mensen een zucht van verlichting slaan in "den M", die eerder hebben mogen kennis maken met Daniël zijn passie voor doorgedreven dossierkennis en zijn spectaculaire kennis inzake The Rolling Stones tussen '66 en '69. Toch betekent zijn vertrek niet dat we vanaf nu enkel het verleden zullen roemen en milder worden, moesten we dat wel doen dan zou ons journalistiek vakmanschap in één klap tot stof gereduceerd worden. Daniël zal wel nog altijd maandelijks zijn woorden laten vloeien in deze krant. Ben zal dus niet langer de enige buitenlandse correspondent zijn van De Moeial en nu we het toch over Ben hebben, hij blijft Bei Uns. Gooi de armen al gauw drie maal in de lucht! Nog meer geweldig nieuws, aangezien we tegenwoordig worden geapprecieerd tot ver buiten de grenzen van de VUB. Zo heeft Jean-Marie Dedecker onlangs De Moeial geciteerd in een lezersbrief aan het adres van De Standaard over de zaak Thevissen. Helaas, zoals dat wel vaker voorvalt met lezersbrieven van de hand van Jean-Marie Dedecker, heeft deze nooit de krant gehaald. Misschien heeft de titel "Mijn Camp" en het zinloos gefantaseer over geheime netwerken van de ex-judo coach er voor gezorgd dat hij zichzelf met een voetveeg heeft gevloerd. Wie echt geen weet heeft met zijn vrije tijd en houdt van ongeloofwaardige verhaallijnen kan de Oostendse "J'accuse" lezen op deze webstek: http://www.visionair-belgie.be/Artikels/Thevissen_Dedecker.htm. Voor de liefhebbers van web 2.0 en andere hoogtechnologische nieuwigheden is er het heugelijke nieuws dat de website van De Moeial een serieuze facelift heeft gekregen. Je zal kunnen genieten van een nog snellere berichtgeving en meer interactiviteit. De surfende medemens kan ons nog altijd terugvinden op vub.ac.be/moeial waar je ook nog de oudere nummers kan herlezen. Laat ik afsluiten met de volgende woorden: "Iemand die prat gaat op het principe van vrijheid en vooruitgang, moet zelf niet al te veel schrik hebben om deze twee op zichzelf toe te passen." Het was dan wel een Hollander die deze woorden van wijsheid sprak, maar wat voor één.

Piet Van de Velde

Vervolg

het vrij onderzoek. Met de oprichting van de ULB was er eindelijk een universiteit waar er aan wetenschap werd gedaan volgens de principes van het vrij onderzoek. Hier zag men wetenschappers die zich niet lieten leiden door dogma's, maar alleen aan de wetenschap en de logica verantwoording aflegden. In die zin vervulden de ULB en VUB jarenlang een voortrekkersrol. Maar nu zelfs een universiteit als de KULeuven, ontrecht maar dat terzijde, claimt aan vrij onderzoek te doen, lijkt de VUB met een identiteitscrisis te worstelen. Oud-rector Ben Van Camp zag in de 'Vrije' nog steeds een vrijzinnige universiteit, in de aanloop naar de rectorverkiezing verdween die nuance bij beide kandidaten voor het rectoraat. In de tien kernwaarden die rector De Knop opstelde om de identiteit van de VUB te herwaarderen, valt over vrijzinnigheid niets terug te vinden. Vrij onderzoek, zakeker, maar dat valt nauwelijks gelijk te stellen met vrijzinnigheid, het is een as-

pect, maar niet het totaalbeeld. Als overtuigd vrijzinnige zie ik dat kenmerk niet graag naar de achtergrond verdwijnen. Maar dat is eerder een persoonlijk argument en geen rationele afweging. Misschien moeten we maar eens, geheel in lijn met de filosofie van het vrijdenken, onszelf en onze identiteit in vraag durven stellen. Op termijn zullen we op die manier misschien moeten komen

De VUB zal zijn rol als waakhond van het Vrij Onderzoek moeten blijven spelen

tot een herpositionering van de VUB. Er is zeker nog een rol weggelegd voor de VUB in het Vlaamse universitaire landschap, laat dat duidelijk zijn. Er staan ons belangrijke ethische discussies te wachten, waarbij de VUB zijn rol als waakhond van het vrij onderzoek zal moeten blijven spelen. Het is geen dankbare rol, zo kreeg de VUB toen ze 25 jaar geleden begon met in-vitro behandelingen, nog een storm van protest over

zich. Ook in de verre en nabije toekomst dringen zulke discussies zich op. Dan denk ik bijvoorbeeld aan stamcelonderzoek, euthanasie bij minderjarigen en het klonen. Een van de steunpilaren van de VUB is zijn ijzersterke onderzoeksvleugel. Op die manier kunnen we de koppeling maken tussen ideologie enerzijds en een pragmatische, praktische aanpak anderzijds. Daarin schuilt de kracht van de VUB, we slagen er als kleine Vlaamse universiteit toch in om schitterende resultaten te blijven neerzetten. De nieuwe rector heeft alvast beloofd werk te zullen maken van de herwaardering van de VUB, we kijken dan ook reikhalzend en vol ongeduld uit naar zijn eerste stappen in die richting.

Thomas Donnez

Gelieve uw Moeial thuis weg te smijten

Als u in het zonnige gras zit te genieten van een onzer artikels, laat uw exemplaar dan niet als een goedkope dame van lichte zeden achter; neem ze mee en draag er zorg voor. Dit geldt ook voor uw restafval: gooi vuilnis in een vuilnisbak. Bedankt!

Cultuuragenda

KultuurKaffee

- 20-09-2008 tot 15-10-2008: GalerY van het KultuurKaffee: Een tentoonstelling over de gebouwen van de Open Monumentendag. 25-09-2008 Landfill (B) & Guernica (B) 22u00 gratis.
- 02-10-2008 Garage Sauvage (B) & BTS Party 22u00 gratis.
- 08-10-2008 Nieuw Talent 21u00 gratis.
- 09-10-2008 Le Comptoir du Desir (B) & World Party with Ucos & Irmo 22u00 gratis.
- 15-10-2008 Nieuw Talent 21u00 gratis
- 16-10-2008 Hotel Terminus (B) & Amaryllis Uitterlinden (B) 22u00 gratis
- 23-10-2008 Work (B) & Boy Shouting (B) 22u00 gratis
- 27-10-2008 Dubstep Night 21u00 gratis
- 29 10 2008 Jazz op woensdag: Pascal Niggenkemper Trio (D/B/USA) 21u00 gratis.

- Concerten in de AB: 28-09-2008 Tom Helsen ABTHEATER 29-09-2008 Killing Joke Zaal 29-09-2008 2 Days of Killing Joke Zaal 29-09-2008 Pivot ABCLUB 30-09-2008 Killing Joke Zaal 30-09-2008 Dead Souls ABCLUB 01-10-2008 Matthew Herbert Big Band ABTHEATER 02-10-2008 Tribe MUSIC VILLAGE GRATIS 02-10-2008 Steve Wynn & The Dragon Bridge Orchestra ABCLUB 02-10-2008 Under Byen ABBOX 04-10-2008 Elliott Murphy & Band ABBOX 05-10-2008 Built to Spill ABBOX 06-10-2008 Stephen Stills Zaal 07-10-2008 In Flames & Gojira & Sonic Syndicate Zaal 07-10-2008 Hautekietendeleeuw ABCLUB 08-10-2008 Dub Inc ABBOX 10-10-2008 Wigbert & Kommil foo ABTHEATER 10-10-2008 Get Will Soon & Merz AB AT 4AD 11-10-2008 Disturbed & Shinedown Zaal 11-

- 12-10-2008 Pelican & Torche ABCLUB 12-10-2008 Drijf Sanders & Johnny Berlin ABCLUB 12-10-2008 John Mayll & The Bluesbreakers Zaal 13-10-2008 Calexico Zaal 14-10-2008 Heather Nova Zaal 15-10-2008 Bohren and Der Club of Gorge & Alexander Tucker ABCLUB Botanique:

- 5-09-2008 tot 12-10-2008 Expo Botanique Rula Halawaini Rétrospective 26-09-2008 Concert Koninklijk Circus Les Nuits du Soir, Malibu Stacy, Jeronimo Kris Dane, Vismets, Suarez 01-10-2008 Concert Botanique My Brightest Diamonds (USA) & Clare and the Reasons (USA) 02-10-2008 Humor Koninklijk Circus Roland Magdane 03-10-2008 Concert Botanique Nneka (Nig/D) 04-10-2008 Concert Koninklijk Circus La Nuit du Hip Hop 06-10-2008 Concert Botanique Merz (UK) 07-10-2008 Concert Botanique Freaksville 3 met Miam Monster Miam, Phantom, Alister (solo), Marie France, Patrick Eudeline, Jacques Vuall & Freaksville Family 07-10-2008 Concert Koninklijk Circus Eleftheria Arvanitiki 08 10-2008 Concert Botanique The Herbaliser (UK) 08 10-2008 Concert Botanique The Redwalls (USA) 09-10-2008 Concert Botanique Infadels (USA) 09-10-2008 Concert Botanique Michah P. Hinson (USA) 11-10-2008 Concert Botanique Julianne Deville 11-10-2008 Concert Botanique Nicolas Reynaud 12-10-2008 Concert Koninklijk Circus The Musical Box 1 14-10-2008 Humor Koninklijk Circus Nicolas Canteloup

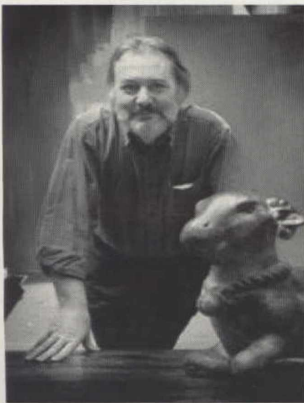

De VUB

Het einde van de wereld

Het bos door de bomen kunnen zien!

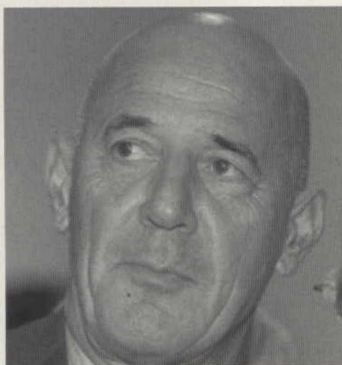
Willem Elias, professor in de Kunst en Agogische Wetenschappen, kreeg op Studio Brussel een geweldige inval en verklaarde

terloops: "Iemand die veel in de natuur loopt weet op den duur ook hoe vogels fluiten". Dat kan de redactie enkel beamen.

Seksualiteit

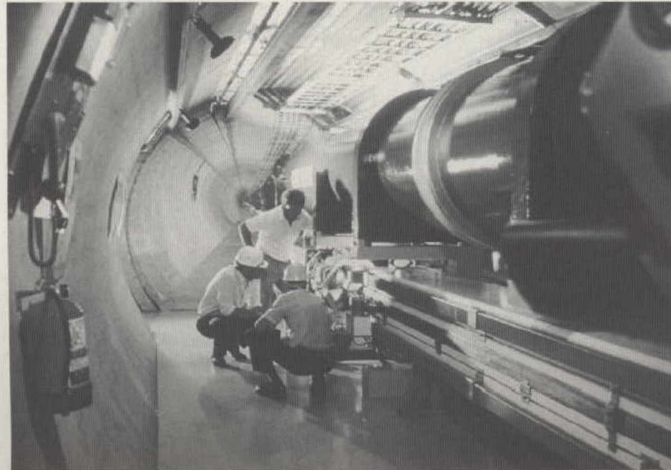
Toen vorig jaar Benjamin van Camp nog rector was werd hij door een VRT-journalist gevraagd of hij lid van de Loge was, hierop vroeg hij aan deze reporter wat zijn seksuele geartheid was. Nu echter zijn onderzoekers van de Vrije Universiteit Brussel van start gegaan met een grootschalig internationaal onderzoek naar de seksualiteitsbeleving en de seksuele disfuncties bij holebi's, meer specifiek bij mannen die seks hebben met andere mannen. De onderzoekers hopen met dit epidemiologisch onderzoek het voorkomen van seksuele disfuncties bij Belgische holebi's in kaart te kunnen brengen. Dachten wij even dat onze vorige rector zo iets zei om een assertief en gevat antwoord te geven. Gelukkig bewees onze oud-rector dat de VUB onderzoek hoog in

haar vaandel draagt en dat zelfs de rector zich op geen moment onttrekt aan de verplichtingen van een onderzoeker.

A Bigger Bang!

Als het aan het team van professor dr. Jorgen D'Hondt en professor dr. Stefaan Tavernier ligt zullen we binnenkort weten wat de Big Bang nu precies voorstelde. Ze werken mee aan het CERN onderzoek op de Frans-Zwitserse grens

waar ze protonen met ongeveer de snelheid van het licht tegen elkaar zullen laten botsen in de hoop een situatie te creëren die gelijkenissen vertoont met de situatie van de kosmos een fractie na de Big Bang. Dit onderzoek zal hoogst waarschijnlijk in aanmerking komen voor de Nobelprijs. Sceptici waarschuwen dat deze experimenten met de Large Hadron Collider mogelijk een zwart gat zal veroorzaken, maar de wetenschappers zeggen dat deze kans verwaarloosbaar is. Als het dan toch het einde van de wereld zou betekenen, dan wensen wij u nu al een prettig Nieuwjaar.

MIVB-abonnementen

MIVB-abonnementen zijn er dit jaar voor misschien de laatste keer. Vorig jaar had de Studentenraad bloed, zweet en tranen van Vergiliane proporties moeten doorstaan om de goedkope abonnementen te kunnen garanderen voor dit jaar. Voor slechts 45 euro kan je nu een jaar lang op elke tram, metro of bus in het Brusselse. Natuurlijk was er een tijd dat het abonnement slechts 20 euro kostte, maar hou in gedachte dat de normale prijs van een schoolabonnement 200 euro bedraagt. Er waren met het ter perse gaan van De Moeial nog enkele over, maar wie er nu nog geen heeft kan zich beter reppen tot in de vier uur durende wachtrij!

UZ Brussel zet als eerste een serieuze stap

voorwaarts in het stamcelonderzoek

Wetenschappers van het Universitaire Ziekenhuis Brussel zijn er als eerste in geslaagd om menselijke stamcellen af te leiden van embryo's zonder de embryo's te vernietigen. Normaal worden embryonale stamcellen afgeleid van de kiemknopcellen van een bevruchte eicel. Tijdens deze afleidingsprocedure wordt het embryo vernietigd. Dankzij de nieuwe techniek van het UZ Brussel kunnen de stamcellen voortaan worden afgeleid zonder het embryo te vernietigen. De nieuwe techniek maakt het mogelijk om in een vroeger stadium, vlak na de bevruchting wanneer het embryo uit vier cellen bestaat, de stamcellen af te leiden uit één cel.

De overige drie cellen kunnen dan verder ontwikkelen tot een foetus. Het oorspronkelijke embryo blijft dus bewaard. Dit zou vooral dienen om kinderen met ernstige bloedziekten te redden.

Associatie-partner: Erasmushogeschool brengt heugelijk nieuws: Rits-kortfilm 'De onbaatzuchtigen' wint UIP Award op Internationaal Filmfestival Venetië

De Vlaamse kortfilm 'De onbaatzuchtigen' van Koen Dejaegher, oud-student van de Erasmushogeschool Brussel, heeft de gewonnen op het 65ste Internationaal Filmfestival van Venetië. Bij de prijs hoort een beloning van 2.000 euro. 'De onbaatzuchtigen' is een kortfilm van de Vlaamse regisseur Koen Dejaegher met in de hoofdrollen onder meer François Beukelaers, Valentijn Dhaenens en Sien Eggers. Met de film studeerde Dejaegher af aan het departement Rits van de Erasmushogeschool Brussel. De prent is volgens het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF) een "licht ironisch portret van een maatschappij waar het geluk van de bewoners bepaald wordt op basis van het recht om familieleden te verhandelen". De film toont hoe personage Franz zijn broer verkoopt en zich met de opbrengsten een liefde aanschaft.

Weer tijd om tegen de paaltjes te rijden

Bij de start van het nieuwe academiejaar zullen de paaltjes aan de ingangen van beide campussen van **22 september tot en met 3 oktober 2008** tijdens werkdagen, tussen 7u30 en 17u00, automatisch zakken wanneer een voertuig nadert. Vanaf **maandag 6 oktober 2008** zal het gebruikelijke systeem opnieuw volledig in werking treden en zal de toegang tot de campus enkel nog mogelijk zijn door middel van nummerplaattherkenning. Personeelsleden en studenten die hun nummerplaat nog niet hebben geregistreerd kunnen dit nog altijd in orde brengen via het intranet. We verwachten weer hilarische toestanden en we raden toch aan

om voorzichtig te rijden.

Nieuwe studentenraadsamenstelling

Bij de eerste samenkomst van de studentenraad voor dit jaar werden alvast enkele aarzende stappen richting een nieuw bestuur gezet. Chris Schijns werd bijna unaniem verkozen als nieuwe voorzitter met een verpletterende score van 13 voor en één onthouding. In de onsterfelijke woorden van Governor Marley van Mélé Island: "When there's only one candidate, there's only one choice." Voor het vicevoorzitterschap van de Raad van Bestuur werd Bart Van Campenhout eveneens verpletterend verkozen met opnieuw 13 voor, 1 onthouding. De kandidatuur van (plaatsvervanger) Caroline de Mulder voor het vicevoorzitterschap van de afgevaardigden in de Onderwijsraad werd na veel gepalaver ontkennelijk verklaard, maar ze zal deze in persoon dienen te komen verdedigen in de volgende bijeenkomst. Naar een derde kandidaat voor het vicevoorzitterschap wordt bij het ter perse gaan van deze Moeial nog steeds naarstig gezocht.

Ingrid Daubechies, docente aan de VUB, bij de 11 grootste Belgische wetenschappers.

Uit een longlist van wetenschappers welke met de hulp van verschillende Belgische universiteiten werd samengesteld voor een wedstrijd van Eos en Radio 1 rond de grootste Belgische wetenschapper kwam er een shortlist uit de bus van 11 wetenschappers, waaronder ook onze eigenste Ingrid Daubechies. Alumnus en gastdocent aan de VUB alsmede eredoctoer aan de ULB werd Daubechies wereldbekend met haar Daubechies wavelets waarmee vingerafdrukken bijna onmiddellijk kunnen worden gedigitaliseerd. Ook de JPEG 2000 standaard, u weet wel, die u gebruikt om uw party foto's op facebook te plaatsen, hebben we aan haar algoritmes te danken. De strijd om de hoogste eer is terwijl ik dit schrijf nog volop aan de gang, kijk alvast eens op www.degrootstewetenschapper.be

De VUB heeft een fietsatelier!

Na eindeloos getalm in uw favoriete studentenblad is de VUB door de knieën gegaan, vanaf nu kan u op de campus terecht met al uw fietsproblemen. De minder technisch onderbouwden onder jullie zullen er zelfs kunnen leren hoe ze zelf hun band plakken. Zij die over geen vehicule beschikken kunnen die er ook lenen. Ateliers de la rue Voot zullen het atelier uitbaten en de centjes worden ons voorgeschoten door minister Pascal Smet. Allen naar de Triomfplan nr. 40.

Piet Van de Velde

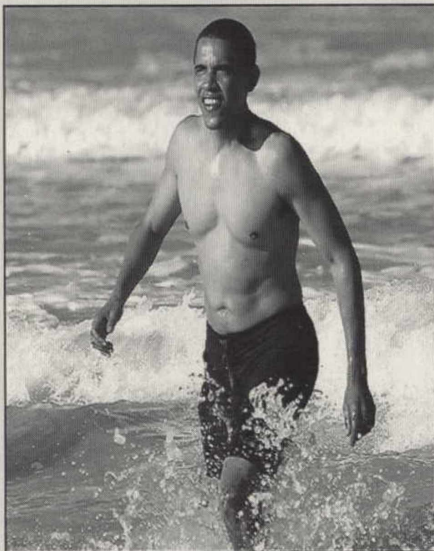
Bei Uns in Amerika VIII: Bazas

En het was gevuld met gedachten aan een zopas voorbij weelder dat ik witte wolken op tienduizend voet zag voorbijrijden. Achtenhalf uur lang tot de nieuwe wereld, eerder een Australië van ballingschap voor me op dat moment. Ik voelde in mijn zak en had geen sleutel, ik keek op mijn GSM en had geen nummer. Het kon me weinig schelen.

Nostalgie is iets vreemd, het overvalt je wanneer je je er het minst kwetsbaar voor denkt. Het overviel me toen ik nog thuis was. Vaag in mijn herinnering is nog de gedachte dat ik zo snel mogelijk weg wou uit Brussel, ik moest het moeras dat ik mijn vaderland achtte zo snel mogelijk ontvluchten. Nu, deze zomer na mijn terugkeer, was het dus anders. Alles had een natuurlijke bekendheid die ik nog nooit eerder gezien had. Dingen schenen uit zichzelf en waren vanzelfsprekend voor iemand als ik. Geen toerist, alsof je overal bekend was en je ook overal iedereen kende. Als een handschoen paste mijn land me.

Nostalgie is iets vreemd: ik had nooit gedacht dat ik zou gaan houden van België. Maar zo vertrok ik dus, en landde na hazenslaapjes en gestaar in Paul Austers *The Book of Illusions* in Newark, Jersey. Je voelt je nooit zo alleen als wanneer je voor de Amerikaanse douane staat. De ruimte is eeuwig hetzelfde verlicht. TL-lampen en witte bureaus frontieren eindeloze rijen mensen die

gewoon binnen willen en geen semtex in hun handbagage hebben maar wel een paspoort. Je

kijkt de beampte in de ogen en hij neemt je vingerafdrukken. Zet stempels op je papieren. Kijkt je nogmaals in de ogen. Wat

je ook alweer studeerde. Waar je ook alweer studeerde. Hoelang je nu ook al weer in zijn land bleef.

De buitenlucht is een verademing ondanks de hitte. Ik stap de trein op en zit oeg in oeg met alle nationaliteiten. Indiërs kijken stoicijns voor zich uit terwijl de lelijkste omgeving van de Oostkust voorbij rolt; een Frans koppel probeert haar koters te bedwingen. New York absorbeert dit allemaal, die mensengolf die steeds opnieuw aankomt en onvermijdelijk op de top van de Empire State belandt, misschien hopen op een zeppelin. "Enwai", tevens de stad van eenzaamheid, waar je wandelt tot je benen je niet meer dragen kunnen en neerzakt in Central Park alsof je – inderdaad – een personage uit Paul Auster's boeken was. Zo

een die niets meer eet behalve eieren en droomt van half-Chinese schoonheden die dansen.

Na meer treinen, Stony Brook. Ik sta met mijn bazas voor een gesloten kantoor, de plaats waar ik hoopte een reservesleutel te kunnen krijgen. *Tough luck*. Dan doe ik maar wat elke Amerikaan bij eender welk probleem doet: de flikken bellen. De flikken vinden mij al snel iemand – Amerikaanse flikken dragen pistolen en spelen voor taxi, komen je auto starten en smijten de occasionele weedgebruikende buitenlandse student het land uit – en ik werp me op mijn bed. Buiten valt de avond en ik wandel, zit met een vriend neer op het gras. We weten beiden wat gaat komen, het kan binnen een paar minuten of een uur zijn, maar het komt. Water. Plots scheren waterstralen over elk grasveld en zelfs niet, daarbuiten, ze kruisen en draaien om elkaar maar helaas niet om ons. Mijn pint is nat. Ik bedenkt wat een hopeloosheid een klimaatbeleid is dat "groener" wil gaan door je geen papieren rekening meer te geven voor je inschrijvingsgeld (een blad papier) maar tegelijk genoeg drinkwater per nacht verspilt om een klein ontwikkelingsland twee weken te drinken te geven. Verspilt aan gras. Of hoe de lichten zoveel mogelijk uit dienen te gaan maar er geen spaarlampen voorradig zijn vanwege de universiteit, hoe papier met de bomen in alles zit, mijn bord en koffiekop in de cafetaria.

Kort daarop trekt een stormfront voorbij waar ik woon. Het regent non-stop de hele dag, men zegt dat Yale de volle lading krijgt. Onvermijdelijk denk ik alweer aan thuis. Het komt wel weer terug, dat gevoel van behoren. Ondertussen is het alweer verdomd warm hier. BEN

Donker bier en zware tabak

Laissez, laissez mon coeur s'enivrer d'un mensonge, plonger dans vos beaux yeux comme dans un beau songe et sommeiller longtemps à l'ombre de vos cils!

-Baudelaire

I

Paul tikte langzaam met zijn Gauloise tegen de tafel, bracht hem naar zijn mond en streek een

Saw my baby run across the field / Slippin and slidin' like an automobile

lucifer over het pakket. Voor hem stond een Chimay. Hij hield van donker bier, zware tabak en weinig woorden. De aluminium asbak bevatte al enkele peuken. Hij keek ostentatief op zijn horloge. Arno was te laat, zoals altijd. Er zat maar weinig volk in het café op zondagavond; aan de toog hing een wat verlopen hippie met grijze dreadlocks, een rolsaf tussen de lippen geperst en voor hem een halve pint. In een andere hoek leunde een blonde jongen van rond de twintig tegen de bakstenen muur terwijl hij in gedempte stem sprak tegen een vriend. Achter in het café kwam een tenger meisje met blond haar, groene ogen en een bedrukte blik de trap af die naar het toilet leidde. Op de achtergrond weerklonk een krakende Dub plaat, The Upsetters dacht hij. Paul zuchtte, drukte zijn sigaret uit en nam een slok. Buiten begon het te druppelen.

II

7 uur ... waar blijft hij? Hij had er al een half uur moeten zijn ... klootzak ... elke keer opnieuw hetzelfde ... zit waarschijnlijk ergens een joint te smoren ... moet hij me nu elke keer zo laten staan ... nog een sigaret dan ... SMS ... hij gaat eerst nog passeren bij Hannah? Had ik kunnen weten ... ben net een fuckin' personage uit een Mulisch boek ...

"Een pint alsjeblieft... één tachtig?..."

...klate ...

IV

Bo Diddley done had a farm / On that farm he had some women / Women here, women there / Women, women, women everywhere.

Het meisje met de groene ogen zette zich aan de bar en bestelde een pint, de lippen wat verwrongen. Paul keek haar aan, zij hem ook, hij glimlachte en stak nog een sigaret op. Zijn glas was leeg en de krakende Dub was overgegaan in de wat lichtere tonen van *fifties rock*. *Saw my baby run across the field / Slippin' and slidin' like an automobile / Hollerin', my baby got towed away / Slipped on from me like a Cadillac-8 ...* Paul schudde het hoofd en tikte de maat met zijn voet. Langzaam kwam uit een hoek van het café een marihuana geur aangedreven. Hij keerde het hoofd lichtjes, de jongen met het blonde haar had op zijn gemak een joint opgestoken.

VI

Zijn gedachten begonnen wat lichter te worden. Arno kwam waarschijnlijk niet meer

Langzaam kwam uit een hoek van het café een marihuana geur aangedreven.

opdagen. Ze keek hem opnieuw aan. Een bulderende lach, of zo scheen het hem toch, weerklonk uit de hoek met de jongelui. Zijn geest, lichtjes drijvende nu op donkere bier – intussen had hij een tweede Chimay geledigd – , zette het op een declameren: "*Cette folâtrerie et ces éclats de rire, qui ressemblent à des explosions, apparaissent comme une véritable folie, au moins comme une naïsérie de maniaque, à tout homme qui n'est pas dans le même état que vous.*" Hij stak zijn laatste Gauloise op, gepast vond hij, waarna hij het lege pakje verfrommelde en in een hoek keilde. Hij hoestte, schoof zijn stoel naar achter en begaf zich naar de deur. De nachtlucht voelde koel aan. Er hingen nog wat slierten wolken voor de bijna volle maan maar het regende niet meer. Hij keek achterom en knikte naar het meisje aan de bar. Ze stond op en volgde.

- Nathaniël Bovin

VUB-Trance

Na de tweede zittijd, voor menig student wel meer als 2, komt er een nieuwe tijd. Deze van vakantie(werk) of een goedkope reis. Met positieve gemoederen kijken we echter vooruit naar wat vernieuwd onder de zon. Het academiejaar vangt aan.

Voor mij is het lastig werken, in de vieze chemische industrie. Het heeft wat weg van Marx' zijn commentaar op het kapitalisme. Maar zijn we vervreemd van het product van onze arbeid als we overal niets anders zien als producten. En tijdens het werk hoeveelheid x in x/10 stukken steken? Wat een geluk dat het maar tijdelijk is denken. Een persoonlijke 'sjans', dat misschien, maar gelukkig word ik er niet van. Wij

scheppen 10 euro per uur om arbeider te spelen en klagen, terwijl in China mensen bloed zweet en tranen steken in materie bestemd voor het westen. Hoera! Jochij!

Wat ben ik blij dat ik tijdens mijn werk mopjes kan verzinnen. Speciaal voor mijn teergeliefde gazet een primeur van een hippie die (een paar dagen) werkt:

'zeg', zei Trance tegen Trance in trance, 'is Trance in trance ook Trance?'

'welnee', zei Trance tegen Trance in trance,

'Trance in trance is transpallet'

Feitelijk is trance in trance, en blijft het daarbij, maar daar lacht geen ballon om.

Maar in China hebben arbeiders geen tijd om te grappen. Als ze niet werken dan slapen ze. En als ze slapen op hun werk mogen ze niet meer werken, en dan gaan ze dood.

Het blijft wel een prachtig geschenk, die vrije markt. Overal op een andere manier maar wel overal. En zo hebben we weer aanknopingspunten, en moeten we niet in onszelf een aanknopingspunt vinden met onszelf, elkaar en de natuur. Want geef toe, dat 's toch ver gezocht. Laat ons nu samen flexibel

zijn. Als we meer uren moeten doen, doen we dat maar. En loon dat hoeft heus niet mee te stijgen met de inflatie, want dat gaat in tegen de flexibiliteit. Laat ons allemaal lekker conform worden aan een flexibele norm die we niet zelf creëren, en langzaam meningsdood worden uit fout uitgevoerde liberaal-democratische principes.

Laat vooral alles aan u ondergaan. Zo zullen we met z'n allen alles door ons laten ondergaan.

Maar bon ja, universiteitspers... eum, wel terwijl ik dit schrijf, ja... is het jaar nog niet begonnen. Dus laat ik jullie zelf een mening hebben over wat het heden betekend. Laat jullie maar 'ns goed gaan. En horen. Voor de rest, ik zie jullie allemaal wel zo rond Neptunus in vrije tijd. Voor iedereen een gelukkig academienujaar en doe je best op de openingsreceptie.

Ik moet jullie laten, want ik neem mijn zoektocht naar het eeuwige licht au serieux.

:-) (allemaal propaganda) ((Nero)) (((Van Marc sleen))) (((Niet die zieke berlusconi)))

De dynamica der werkelijkheid: Over de natiestaat en de Armeense Genocide

Lieve Lezer(es), sinds ik in september 2006 officieel afscheid heb genomen van de universitaire wereld, heb ik reeds verscheidene 'allerlaatste' artikelen in uw geliefde studentblad gepubliceerd. Ook dit is weer zo'n poging om u eindelijk vaarwel te zeggen. Vooral het zo ver is wil ik u echter nog een laatste keer onderhouden met enige vrijblijvende analyses van de dynamica der werkelijkheid. Ik draag dit artikel daarbij op aan wie mij binnen heel de - ons allemaal wel meer dan genoeg bekende - VUB-structuren steeds het meest dierbaar is geweest: de geachte heer Jean Paul Van Bendegem. Enjoy.

Alvorens met de deur in huis te vallen, wil ik echter eerst enkele randbemerkingen maken over het begrippenkader dat ik in deze analyse hanteer als instrument om de wereld te beschrijven. Daarbij is het eerst en vooral erg belangrijk in het achterhoofd te houden dat er in de geschiedenis - net als in de rest van de 'werkelijkheid' trouwens - geen strikte causaliteit bestaat: er zijn slechts sporen en stromen, golven en rimpels, verdwijnende breekpunten en genealogische momenten. Dat betekent ook dat er geen begin of einde bestaat en dat het 'geboren worden van' en het 'doorwerken in' processen zijn die in elkaar verloren gaan via de meest waanzinnige relaties en patronen - wijzen dus die wij in ons huidige begrip van ruimte en tijd niet helder kunnen denken. Dat betekent dat elk verhaal noodzakelijk slechts kan 'wijzen' naar de 'omgeving' waar het doorheen wandelt, zonder daarbij de gehele 'omgeving' uitputtend te kunnen verkennen. De taal zelf is immers analytisch en de 'waarheid' transpersoonlijk. Mijn verhaal is dus in veel opzichten ook volledig willekeurig en schiet hopeloos tekort om de 'werkelijkheid' te 'duiden' binnen een strikt logisch-consistent begrippenkader. En daar gaat het in feite om. Let dus niet per sé op wat ik zeg, maar op de meta-structuren die uit het verhaal naar voren komen. Zij wijzen naar de wereld van de dynamica der werkelijkheid. Slechts op dit niveau wordt voor mij de mens pas werkelijk vrij te handelen.

Terzake dan maar. Binnen het Hegeliaanse staatsbegrip werd de natie strikt territoriaal bepaald. Dat betekent dat men rechten en plichten genoot op basis van het simpele feit dat men leefde binnen de geografisch vastgelegde grenzen van de staat. Verdere etnische, religieuze of culturele verschillen speelden - althans theoretisch gezien - geen enkele rol van betekenis in het definiëren van het staatsburgerschap. (Natuurlijk dient hierbij opgemerkt te worden dat er in de praktijk bijvoorbeeld gewoon geen verkiezingen of andere geïnstitutionaliseerde processen van politieke vertegenwoordiging bestonden, dus dat burgerschap dient wel erg minimaal te worden opgevat; maar dit natuurlijk terzijde.) Deze louter territoriale invulling van het begrip 'staat' is trouwens ook volstrekt in overeenstemming is met het toenmalige dogmatische geloof in de Newtoniaanse ruimte en tijd en structureerde ook duidelijk de manier waarop oorlogen toentertijd werden gevoerd. Dit Hegeliaanse perspectief op het staatsbegrip genoot een hele tijd een hegemonisch overheersende positie binnen de Europese wereld. Tijdens de (tweede helft van de) 19e eeuw begon deze positie echter ernstig af te brokkelen en werd ze langzaam verdrongen door de Herderiaanse opvatting van de natiestaat. Daar in speelde vooral het begrip 'volk' een belangrijke rol bij de nieuwe definitie van het staatsburgerschap, waardoor er een nieuwe manier van classificeren - een nieuwe organisatiewijze van de processen van maatschappelijke insluiting en uitsluiting - ontstond. Zo ontstond het fenomeen van een geïnstitutionaliseerde ongelijkheid tussen een overheersende 'in-groep' en een gemarginaliseerde 'out-groep' binnen het kader van één en dezelfde staat, alsook trouwens het merkwaardige statuut van 'stateloosheid' dat sindsdien aan individuen en 'volkeren' kan toegekend worden. Dit alles ging gepaard met de constructie van concepten als 'volksraad', 'cultureel erfgoed', 'nationale traditie', 'folklore', etc. In samenhang met deze

verschillende factoren ontvouwde zich een opmerkelijke groei van een nieuw, op het Herderiaanse staatsbegrip gebaseerd nationalisme. Vanzelfsprekend kan op dit proces geen vaste tijdsperiode worden geplakt, en ongetwijfeld begon de ontwikkeling zich reeds lang voor de 19e eeuw maar het verdwijnend breekpunt van deze beweging valt volgens mij duidelijk te ontwaren in de periode van het uiteenvallen van het Ottomaanse rijk en de balkanisering binnen de toenmalige Oostenrijks-Hongaarse dubbelmonarchie, en vindt haar meest duidelijke uitdrukking in de Armeense en Assyrische genocide. Laat ons deze laatste ontwikkelingen dus vooreerst maar eens van naderbij bekijken.

Het Ottomaanse rijk - dat oorspronkelijk in 1299 was gesticht door Osman I na het ineenstorten van het Seltsoekenrijk - was vanaf de 14e eeuw tot het begin van de 20e eeuw een enorm wereldrijk en strekte zich op haar hoogtepunt uit over een gigantisch gebied dat grote delen van Noord-Afrika, Azië en Europa besloeg. In de loop van de 18e en 19e eeuw was het rijk evenwel ernstig verzwakt, en dit enerzijds tengevolge van een interne afbrokkeling van het centrale bestuur ten voordele van de lokale machthebbers, anderzijds onder toenemende externe druk van

de belangrijkste vijanden Engeland, Rusland, Frankrijk en de Oostenrijks-Hongaarse dubbelmonarchie. Deze landen slaagden er in hele gebieden van het Ottomaanse rijk reëel of in de vorm van concessiegebied te annexeren onder het mom van de ter plekke levende christelijke bevolkingsgroepen te beschermen tegen onderdrukking. Vaak werd daarbij door de westerse mogendheden een virulent nationalisme gepropageerd dat was gebaseerd op het Herderiaanse begrip van de natiestaat - de idee van 'één volk, één natie' dus - teneinde de eenheid van het cultureel erg diverse Ottomaanse rijk te destabiliseren en interne afscheidingsbewegingen te ondersteunen. Het zou uiteindelijk dan ook de Engelse officier T.E. Lawrence (Lawrence of Arabia) zijn die er, dankzij de steun van allerlei lokale separatistische groepen en als slechts één van de leiders van de Arabische guerilla-strijders natuurlijk, in slaagde het Ottomaanse rijk ineen te doen storten. Vooral het zo ver was, zou er echter nog allerlei weerzinwekkende gebeuren dat volgens mij een goed beeld geeft van de belangrijke paradigmawissel die plaatsvond in de conceptie van het staatsbegrip en de wel heel erg concrete resultaten die deze ontwikkeling met zich meebracht.

Reeds in het begin van de 19e eeuw scheurde Griekenland zich, met de hulp van Rusland, Engeland en Frankrijk, af van het Ottomaanse rijk. Ook andere gebieden werden in de loop van die eeuw door Rusland op het Ottomaanse rijk veroverd. Om deze oorlog tegen Rusland te financieren, gingen de Ottomaanse machthebbers steeds meer geld lenen bij verschillende Europese banken, en dat tegen wel zeer ongunstige voorwaarden. Daardoor kwam het rijk ook financieel steeds meer in de

problemen. Nadat er zich in 1876 een ernstige financiële crisis voerde, werd het rijk dan ook door het Europese bankwezen onder curatele geplaatst. Dat leidde tot vergaande bemoeienissen van de ten behoeve van de buitenlandse geldschieters opgerichte 'Commissie voor de Aflossing van de Staatsschuld'. In samenhang met de verspreiding van het Herderiaanse nationalisme - dat trouwens al eerder op gang was gekomen binnen de door Frankrijk, Engeland en Oostenrijk verworven concessie-gebieden - leidde dit zoals gezegd tot allerlei separatistische bewegingen. Hierdoor zag het Ottomaanse rijk zich onder andere verplicht in 1878 afstand te doen van onder meer Cyprus, Bulgarije, Servië, Roemenië, Bosnië en Herzegovina. Verscheidene van deze gebieden werden daarbij ironisch genoeg een onderdeel van de Oostenrijks-Hongaarse dubbelmonarchie. Daarmee was natuurlijk het Herderiaanse begrip van de natiestaat, dat de verschillende volkeren immers juist in de eerste plaats tot een afscheidingsbeweging bracht, nog steeds niet bevredigd; en dit proces van 'balkanisering' werd dan ook meteen één van de belangrijkste problemen binnen deze Oostenrijks-Hongaarse dubbelmonarchie zelf. Ook op andere gebieden van de Europese wereld had dit nieuwe Herderiaanse staatsbegrip ondertussen belangrijke gevolgen

gekegen. Eén van die implicaties was het feit dat men er toe kwam via allerlei uitsluitingsprocessen de joodse leden van de gemeenschap de status van 'staatsloosheid' toe te kennen. Daardoor had zich onder verscheidene leden van deze gemeenschap op haar beurt het zionisme ontwikkeld: eveneens een Herderiaans-nationalistische ideologie die onder andere aan de basis zou liggen van de oprichting van de staat Israël en dus ook het hedendaagse Israëlisch-Palestijnse conflict. Een ander voorbeeld van deze ontwikkeling is bijvoorbeeld ook nog het Duitse Herderiaans nationalisme dat - o. a. onder impuls van Wagner - met haar verbinding van het volk- en staatsbegrip de zaden zou verstrooien waaruit onder andere het Nazisme zou bloeien. Ook algemeen is deze trend duidelijk waarneembaar in bijvoorbeeld het belang van biologisch-racistische theorieën in die tijd, of ook nog in de groeiende eugenetische bewegingen - ter bevordering van de 'zuiverheid' en 'gezondheid' van het (eigen!) volk - die vanaf die periode steeds meer bijval gingen oogsten binnen hoofdzakelijk de Europese en Angelsaksische wereld.

Opvallend is vooreerst dat er bij al deze bewegingen in de eerste plaats toch nog een duidelijk territoriaal aspect aanwezig is in de idee van de eenheid van het volk binnen één natiestaat - iets wat op zijn beurt natuurlijk samenhangt met de doorwerking van het Newtoniaanse wereldbeeld en de focus op een 'biologisch' differentiaalisme in de toenmalige interpretatie van de politieke vriend-vijand distinctie. Bovendien is wat zou volgen ook onmogelijk naar waarde te schatten zonder het toenmalige bacteriologische medische model in het achterhoofd te houden, waarbij immers zieke en gezonde elementen ruimtelijk van

elkaar worden gescheiden door de isolatie - en vervolgens vernietiging - van de zieke elementen. Laat ik het echter verder opnieuw hebben over de concrete gevolgen van dit proces van betekenisverschuiving binnen het concept 'natie-staat'...

Toen in 1908 een militaire coup binnen het Ottomaanse rijk het regime van de 'Jonge Turken' aan de macht bracht, speelde extreem-nationalistische ideeën daarbij een belangrijke rol. Eén van de belangrijkste Turkse ideologen was in die tijd Ziya Gökalp (1876-1924). Deze wou hervormingen doorvoeren die gemodelleerd waren naar het westerse voorbeeld, en meende daarbij dat Turken "zichzelf niet kennen" en zich niet bewust waren van hun "nationale verantwoordelijkheden". Gökalp keerde zich immers af van het multi-etnische en multi-religieuze karakter van de Ottomaanse staat en riep de Turkssprekende intellectuelen op het voortouw te nemen in de ontdekking (lees: constructie) van het eigen volk en een nieuwe Turkse natie. Hij stond met andere woorden voor een proces van turkificatie dat al snel zou uitgroeien tot een heuse pan-Turkische beweging. Deze laatste droomde van een groot Turks rijk dat zich zou uitstrekken van de Balkan tot Centraal-Azië en waarin alle Turkssprekende volkeren verenigd zouden zijn. Dat stelde natuurlijk de nodige problemen voor andere 'volkeren', die nu eenmaal sinds mensenheugenis in het zelfde territorium gevestigd waren geweest maar nu plotseling de belangrijkste obstructie vormden voor deze zuiver Turkse natiestaat. Zo waren er bijvoorbeeld de Armeniërs, die sinds 1454 deel uitmaakten van het Ottomaanse rijk en sinds het Verdrag van Küçük Kaynarca (1774) onder de protectie van Rusland waren komen te staan. (De Armeniërs waren immers in hoofdzaak Armeens-Orthodoxe christenen en, zoals reeds eerder gezegd, waren de vijanden van het Ottomaanse rijk er van overtuigd dat zij deze groepen tegen onderdrukking moesten 'beschermen'.) Onder invloed van het toenemende nationalisme dat gepaard ging met de Herderiaanse idee der natiestaat, groeide onder de Armeniërs zelf ook een separatistische beweging. Toen vervolgens in 1878 onder andere ook Bulgarije onafhankelijk werd, leek de kans op een overwinning voor de Armeniërs plots erg reëel. Ze eisten dan ook allerlei hervormingen, zoals bijvoorbeeld het invoeren van stemrecht, een constitutionele regering, het einde van de discriminatie tegenover christenen, etc. Sultan Abdul Hamid II reageerde daarop met harde onderdrukking, wat het nationalisme van de Armeniërs nog deed toenemen. Uiteindelijk kwam het tot verscheidene etnische conflicten en werden bij verschillende pogroms - die hoofdzakelijk plaats vonden tussen 1894 en 1896 en waarschijnlijk door de sultan oogluikend werden toegelaten of zelfs aangemoedigd - vele tienduizenden Armeniërs gedood. In 1908 waren de betrekkingen echter grotendeels opnieuw genormaliseerd, en de meeste Armeniërs steunden dan ook de staatsgreep der Jonge Turken. Onder invloed van het pan-Turkisme flakkerde het conflict tussen de Armeniërs en Turken echter opnieuw op en werden de Armeniërs opnieuw het slachtoffer van allerlei uitsluitingsprocessen. Binnen de Jonge Turken (die trouwens ook wel Unionisten werden genoemd en die zich oorspronkelijk organiseerden binnen de geheime organisatie 'Comité voor Eenheid en Vooruitgang') bij kwam ondertussen ook een interne machtsstrijd op gang die in 1913 zou leiden tot een nieuwe staatsgreep, gepleegd door een extremistische vleugel van de Unionisten. Daardoor kwam een triumviraat aan de macht, bestaande uit de officieren Talaat Pasja, Enver Pasja en Djemal Pasja. Zij vestigden een repressieve dictatuur, gestoeld op een aggressief Turks nationalisme; en zagten het als één van hun belangrijkste doelen de zuiverheid van de nieuwe Turkse natiestaat te bewerkstelligen door het vinden van een oplossing voor het 'Armeense probleem'. Men begon dan ook al snel met het bouwen van concentratiekampen (voornamelijk gelegen in het tegenwoordige grensgebied tussen Syrië en Irak), en op 25 februari 1915 beval Enver Pasja alle militaire eenheden om

(vervolg van de vorige pagina) soldaten van Armeense afkomst te demobiliseren en in te zetten in de onbewapende 'Werkbataljons'. Dit zou in beperkte gevallen leiden tot gewelddadig protest van Armeense zijde, waarvan het verzet bij de stad Van - dat plaats greep tussen 20 april en 17 mei van hetzelfde jaar - het bekendste voorbeeld is. Op 24 april 1915 werden vervolgens enkele honderden tot duizenden leden van de Armeense elite zonder enige vorm van proces vermoord in Constantinopel (Istanbul). Tevens werd in april officieel besloten om alle Armeniërs te deporteren. Als reden daarvoor gaf Talaat Pasja de recente opstanden en massamoorden door Armeniërs aan, al valt deze bewering ernstig in te twijfel te trekken. Feit is dat de deportatie van Armeniërs vanaf april 1915 op systematische wijze werd aangevat en tijdens de zomer van 1915 haar hoogtepunt bereikte. (Officieel waren bepaalde categorieën Armeniërs wel vrijgesteld van deportatie - o. a. katholieken, protestanten, spoorwegaanlegers en leden van de krijgsmacht -, maar in de praktijk zijn ook Armeniërs uit deze groepen slachtoffer geworden. Armeniërs

uit Istanbul en Izmir werden niet gedeporteerd.) Tijdens deze deportaties werd niet gezorgd voor eten of drinken voor de Armeniërs, zodat velen reeds onderweg stierven door hongersnood of dorst. Anderen werden onderweg doodgeranseld of -geschoten door de begeleidende Turkse gendarmerie. Voorts werden Armeense vrouwen en meisjes onderweg ook nog regelmatig verkracht, en werden ook vele Armeniërs in of nabij hun woonplaatsen vermoord. In totaal zouden er op die manier tussen de 600.000 en een half miljoen Armeniërs zijn uitgemoord. Bovendien zouden in dit proces ook nog eens 270.000 Assyriërs op systematische wijze zijn afgeslacht. Aan deze Assyrische genocide is echter tot nu toe betrekkelijk weinig aandacht besteed. Het model van de Herderiaanse natie-staat had echter duidelijk getoond wat haar praktische consequenties zijn, en zou dit later opnieuw doen in de systematische vernietiging van zes miljoen joden als 'oplossing' van het Duitse probleem der *lebensraum*. Ook vandaag de dag zien we die invloed trouwens nog steeds duidelijk geïllustreerd in de verschillende ethnische zuiveringen die momenteel plaatsvinden in de wereld of die zich in het recente verleden hebben voltrokken...

Maar waarom vertel ik u dit alles? De laatste tijd zien wij volgens mij een belangrijke nieuwe evolutie plaatsgrijpen: waar het Herderiaanse volksbegrip nog steeds stevig doorwerkt in onze hedendaagse wereld, is het daarmee samenhangende concept der natie-staat tegenwoordig steeds meer gedeterritorialiseerd geworden. In samenhang daarmee is men steeds meer op een cultureel differentiaalisme gaan focussen voor het definiëren van de politieke vriend-vind distinctie. Daardoor zijn allerlei nieuwe vormen van racisme ontstaan en zijn ook opnieuw allerlei uitsluitingsprocessen op gang gekomen die de aanwezigheid van de 'ander' steeds ingrijpender problematiseren. Tegelijkertijd vormt het toenemende proces van mondialisering voor een opportuniteit om het territoriale begrip van zowel de natie-staat als van het concept volk eindelijk te overstijgen. Dit mondialiseringsproces kan echter slechts menselijk worden indien we deze

Herderiaanse conceptie van de werkelijkheid ook werkelijk achter ons kunnen laten. Het is immers maar al te duidelijk wat anders de gevolgen zullen zijn voor onze wereld. We kunnen ze immers vandaag de dag reeds op verschillende manieren in onze wereld zien verschijnen. Om deze ingrijpende verandering in goede banen te leiden, zullen wij een efficiënt gebruik moeten maken van de dynamica der werkelijkheid zoals ik die via bovenstaand verhaal heb trachten aan te wijzen. U weet dus wat u te doen staat...

Veel liefs,

Bram langmans

De Kritische Massa

Maandelijke Velo-rutie in Brussel
Fietsen in Brussel kan je haast zien als een vorm van verzet. Veel mensen zijn er van overtuigd dat Brussel (en veel andere steden) geen geschikte plaats zijn om je op de fiets te verplaatsen. Om dit verzet een gezicht te geven, maar ook om een meer fietsvriendelijke stad dichterbij te brengen, springen iedere maand tientallen mensen op hun fiets voor een zogeheten Kritische Massa.

De Kritische Massa (Critical Mass in het Engels of Masse Critique in het Frans) is een (meestal) maandelijkse happening waarbij fietsers in groep op straat komen. Bedoeling hierbij is niet zo zeer om te protesteren of andere weggebruikers te hinderen, maar om

De Kritische Massa is een maandelijkse happening waarbij fietsers in groep op straat komen

voor fietsers een plaats op te eisen in het stadsverkeer. Een van de slogans is dan ook: "wij hinderen het verkeer niet, wij zijn het verkeer." In Brussel -zoals in honderden steden over de wereld- gebeurt dit op de laatste vrijdag van de maand om 18u.

Iedere deelnemer van een Kritische Massa doet dit om zijn of haar eigen redenen. Er is dan ook geen uniek doel of slogan. De meeste deelnemers scharen zich evenwel achter de idee

van een stad die minder gedomineerd wordt door auto's. Enkele mogelijke redenen om deel te nemen aan een Critical Mass zijn: het aantal fietsers in de steden verhogen, actie voeren voor meer en betere fietsvoorzieningen, een auto-vrije ruimte creëren in de stad, zich amuseren, vrienden ontmoeten, de automobilisten achter zich laten, nieuwe fietsen en fietskledij bewonderen, dromen of beleven hoe een mogelijke toekomst er uit zou kunnen zien.

Een Kritische Massa kan beschouwd worden als georganiseerde toevalligheid. Alhoewel er op voorhand een datum wordt afgesproken en vaak ook een route uitgestippeld, kan je niet van een organisatie spreken. Een aantal individuen beslist op een gegeven moment om in hun stad een CM op poten te zetten en trommelt wat mensen op. Zo ook is in Brussel tien jaar geleden de Masse Critique ontstaan. Behalve een website <http://placevelo.collectifs.net/> en een mailinglist is er geen coördinerende structuur. Iedereen staat vrij zijn of haar inbreng te geven. Op een Apéro Vélo, een week of twee voor iedere Massa wordt er samen gezeten om een route en thema te bespreken.

Alhoewel er thema's aangekaart worden (zoals bv. het verdwijnen van groene ruimte in de stad of problematische verkeerssituatie voor fietsers) is de Kritische Massa niet in de eerste plaats een protest, maar een viering. De nadruk ligt dan ook op het positieve van fietsen en niet het negatieve van de auto. Naast het maandelijkse weerzien van vrienden zorgen vlaggen en muziek voor een feestelijke sfeer. Bovendien wordt de Masse meestal afgesloten met

een picknick of terrasje.

Wil je graag een keertje deelnemen? Afspraak elke laatste vrijdag van de maand om 18 uur aan de Naamse Poort. Daarnaast is er ook een startpunt op de ULB campus Pleinlaan (parking aan ingang 2, tegenover de brug), van waar studenten van VUB en ULB kunnen verzamelen om zich van daaruit bij de Kritische Massa te voegen. In september valt de Kritische Massa uitzonderlijk op de 19e vanwege de Week van de Vervoering. Anders gaat de afspraak elke laatste vrijdag van de maand om 18u door, op de ULB campus Pleinlaan of aan de Naamse Poort.

Critical Mass, was ist das?

De eerste Critical Mass werd in San Francisco gehouden op vrijdag 25 september 1992 om 18u. Dit was nog onder de naam Commute Clot en er namen enkele tientallen fietsers aan deel. De term Critical Mass komt uit de documentaire *Return of the Scorcher* waarin een zekere George Bliss het heeft over fietsers in China. Het verkeer is daar zo chaotisch en druk dat fietsers drukke straten niet kunnen oversteken. Zo komen er meer en meer fietsers die een kruising willen oversteken, tot een kritische massa wordt bereikt en ze gezamenlijk een tegengewicht tegen het andere verkeer kunnen vormen en toch oversteken. De fietsers in San Francisco vonden dit een goede naam en de Commute Clot werd omgedoopt tot Critical Mass.

Het aantal deelnemers groeide snel, de vierde Critical Mass kende al een honderdtal deelnemers. Niet veel later kwam men al aan een duizendtal fietsers en dit gemiddelde wordt nog steeds gehaald. Gelijkaardige fietshappenings die elders reeds bestonden onder ene andere naam of die werden gestart, namen de naam Critical Mass over. Er wordt geschat dat deze nu in meer dan driehonderd steden over de wereld worden georganiseerd.

Overal wordt dezelfde structuur of eerder gebrek daaraan gehanteerd. Er is geen leider of lidmaatschap en geen hiërarchische organisatie. De route van de Critical Mass wordt soms bepaald door wie er toevallig vooraan rijdt. Soms wordt er gestemd, waarbij gekozen wordt uit een aantal routes die op gefotokopieerde flyers worden verspreid. Op die manier kan iedereen zelf een route voorstellen en via flyers verspreiden. Niet alleen voorkomt deze losse structuur kosten, het zorgt er ook voor dat niemand aansprakelijk gehouden kan worden, soms tot frustratie van de politie.

Alhoewel de Critical Mass niet als doel heeft het verkeer te hinderen of tegen te houden, zorgt ze toch soms voor frustratie bij automobilisten of politie. Zo zijn er bv. in de VS een aantal incidenten geweest waarbij automobilisten agressief reageerden of zelfs inreden op fietsers. Ook heeft de politie in bepaalde gevallen deelnemers gearresteerd omdat ze zich niet aan de verkeersregels hielden of opzettelijk het verkeer zouden hinderen.

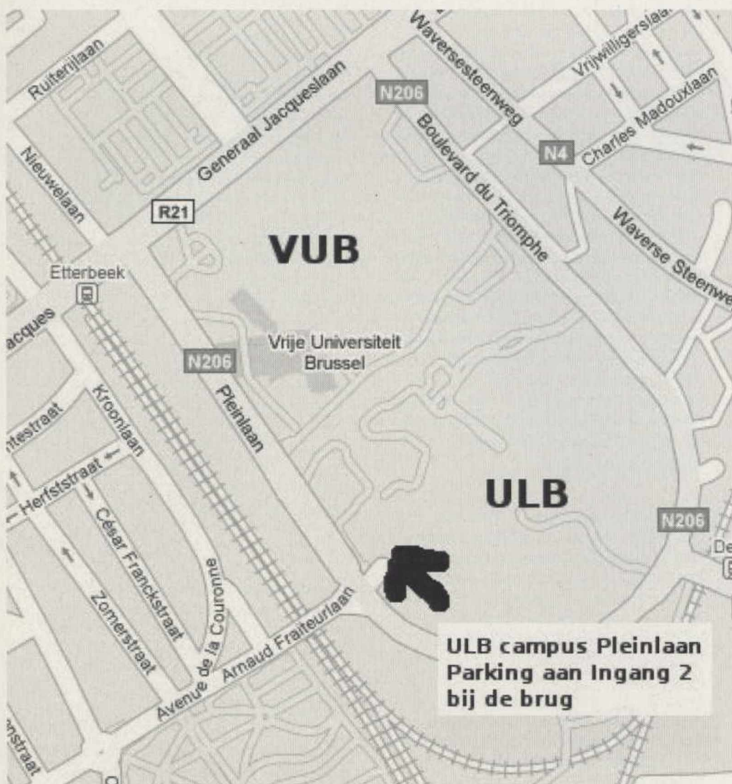

Deze confronterende kant van de Critical Mass zorgt er soms voor dat mensen de eigenlijke redenen niet zien waarom fietsers op straat komen. Om aandacht te vragen voor hun precieze situatie in steden, maar ook om te tonen dat de fiets een eenvoudig alternatief is een consumptieaanspraak draaiend op olie. Problemen rond mobiliteit, het milieu, materialisme en stadsplanning gedreven door de vrije markt worden niet enkel aangekaart, men toont ook een mogelijke oplossing.

Voor de Critical Mass in 1992 ontstond waren fietsers zo goed als onzichtbaar, zeker in Amerika. Zowel op straat als politiek waren ze een verwaarloosbare minderheid. Behalve fietsers zichtbaar te maken, zorgt de Critical Mass er voor dat fietsers door samen te komen zich minder bedreigd voelen door auto's. Daarnaast geeft het de kans anderen te ontmoeten die ook vraagtekens zetten bij de gangbare cultuur van massaconsumptie.

Zolang de zwakke weggebruiker verdrongen wordt in de stad, zal Critical Mass bestaan. Mass'ers uitien niet enkel hun frustraties, ze vieren ook een kleinschaligere manier van samen leven. De Mass draait immers net zo goed om Flower Power als om de opwarming van de aarde.

De KM

De zorgvuldige ruïnes van de ontzuiling

Een boekbespreking van David van Reybrouck

Naar het schijnt worden wij alsmat cynischer. Ik geloof daar helemaal niets van. Trouwens, de onderzoeker die dat beweert, zal er wel zijn particuliere belangen mee op het oog hebben. En worden betaald door de inlichtingendienst. Of, nog erger, door Europa. Goed, het moge duidelijk zijn dat het vertrouwen

sociologische voordelen aan zijn verbonden. Ten tweede gaat hij niet in op de vraag of een samenleving zonder cultuurkloof wel denkbaar is. In absolute termen is het onderwijs er immers enorm op vooruitgegaan. Een kloof is echter altijd relatief, niet absoluut. De voortdurende onderscheidingsdrang van een bovenlaag kun je moeilijk gaan verbieden.

onderklasse" tot een van haar doelstellingen gebombardeerd (of 'verheven').

"Rechts is tegenwoordig egalitair, links elitair", aldus HJ Schoo (1945-2007) in 2004, die daarmee vooruitliep op Van Reybroucks analyse. Schoo was columnist van *de Volkskrant* en hoofdredacteur van weekblad *Elsevier*. Op 5 september, precies een jaar na zijn vroegtijdig overlijden, verscheen een selecte bundeling van deels nog ongepubliceerde artikelen van zijn hand: *Republiek van vrije burgers*. Het resultaat is een zeer fraaie waaier van essays over immigratie, identiteit en politiek. HJ Schoo was een tegenstander van het opgelegd-positieve multiculturele verhaal van het Nederland in de jaren negentig. Hij gaf in 1994 een onbekende hoogleraar – ene Pim Fortuyn – een column in *Elsevier* en stond daarmee indirect aan de wieg van de politieke rebelle van de Fortuynisten. Of, zoals Schoo het zelf noemde, de Opstand der Burgers.

opervlakkigheden, met als ongeëvenaarde uitschieter: "Helemaal vertrouwen op de volkswil heeft in de jaren dertig voor enkele nare regimes gezorgd." De postume bundel van HJ Schoo geeft een zeer goed tijdsbeeld van de Fortuynrevolte en de twijfels over de begane paden van de Nederlandse politiek, met een goede sociologische basis. Het populisme is tot op zekere hoogte een reactie op het verlies van de verticale verbondenheid van de verzuiling. We hebben nu twee mogelijkheden: of we hêrzuilen, of we populariseren.

Daniël van der Meer

HJ Schoo. Republiek van vrije burgers: het onbepaalden in de democratie. Bert Bakker, 324 p. 18,95 euro.

David Van Reybrouck. Pleidooi voor populisme. Querido, 79 p. 6,95 euro.

in de rechtschapenheid van de medeburger over het algemeen niet al te hoog is. Vooral het geloof in de integriteit en nuttigheid van de politiek staat onder druk, hoewel we hier zeker geen oorzaak-gevolg (of vice versa) relatie aan moeten verbinden. Het moge even duidelijk zijn dat één bepaalde politieke strategie hier vooral garen bij spint: het populisme. De afgelopen maand verschenen in de lage landen twee publicaties over dit reeds veelbesproken onderwerp. In beide werken komt het populisme naar voren als een wezenlijk en inherent onderdeel van een ontzuilde democratie.

Het meest uitgesproken is David Van Reybrouck (1971), die een alleraardigst pamflet heeft geschreven met de omineuze titel *Pleidooi voor populisme*. Van Reybrouck onderscheidt twee oorzaken voor de 'populariteit' van het populisme in België en Nederland: de diplomademocratie en de cultuurkloof. De eerste term – geleend van de Nederlandse bestuurskundige Mark Bovens – heeft betrekking op de betekenis van het opleidingsniveau voor de carrières van politici. Hoogopgeleiden beheersen meer dan negentig procent van de Belgische Kamerzetels, terwijl ze slechts een kwart van de bevolking uitmaken. Dergelijke pareto-achtige cijfers gelden ook voor Nederland. De tweede verklaring voor het populisme, de cultuurkloof, gaat over de gapende segregatie tussen 'Charlotte en Thomas' en 'Kevin en Kelly', die in perfect afgebakende voorkeurssegmenten hun leven doorbrengen. Met toegankelijke salonsociologie legt Van Reybrouck de verschillen meer dan bloot. Over het marginale duo bijvoorbeeld: "Die Kelly toch! Hoe lang zijn ze nu al getrouwd? Daarvoor moet hij op zijn rechterbovenarm kijken, of op die van haar..."

Van Reybrouck biedt twee even simpele als praktische oplossingen om die oorzaken van het cynisme te bestrijden. Diplomademocratie? Meer laaggeschoolden in het parlement. Cultuurkloof? Een deugdelijke vorming voor iedereen. Er zijn wel twee problemen die Van Reybrouck over het hoofd ziet. Ten eerste kun je wel zeggen dat er meer laaggeschoolden een positie als vertegenwoordiger moeten krijgen; het onaangename vehikel van verkiezingen zorgt ervoor dat je niet op voorhand kunt bepalen wie in het parlement komt, zelfs niet als je er

Als de ene grens van de kloof opschuift en de andere ook, dan ben je nog geen stap dichterbij.

Deze cultureel-educatieve tweespalt is volgens Van Reybrouck een nieuwe breuklijn in de samenleving. Daar heeft hij een goed punt. De ontzuiling heeft de verticale loyaliteiten – de samenhang tussen verschillende lagen binnen eenzelfde zuil – weggehaald. En zoals de term al impliceert, is ontzuiling een destructief proces. Er is ook niets voor in de plaats gekomen. De ontzuilde samenleving is zelfs geen ruïne van omgevallen zuilen en capitolen te noemen, maar eerder een zorgvuldige segregatie van brokstukken. De ontzuiling heeft de cultuurkloof in aldus de hand gewerkt. De oorspronkelijke volksverheffing van de zuilen is verworpen tot een taboe: paternalisme en moralisme zijn voorgoed uit de boze. Dit taboe is evenwel een zwaktebod, waarmee verantwoordelijke elites tekortschieten. Het is natuurlijk een pertinente vraag waar volksverheffing toe moet leiden; het moet geen 'ideologische kolonisatie van het proletariaat' worden, zoals Van Reybrouck terecht opmerkt. Als je weet dat mensen altijd beïnvloed worden, is het mijns inziens een deel van 's mans verantwoordelijkheid om in alle oprechtheid anderen te helpen een zelfstandige mening te vormen om uiteindelijk zelf overbodig te worden. Als je denkt waardevoller te kunnen zijn dan een commerciële televisiezender, dan moet je dat ook in daden omzetten. Vaak lijkt het huidige argument tegen paternalisme meer op platte luiheid dan op een liberale zelfontplooiingsgedachte.

"De evidente broederschap tussen de linkse intelligentsia en het proletariaat ging op zolang men zich mocht bekruunen om onmondige arbeiders in de verpauperde volksbuurten van het land, maar die verdampde alras toen diezelfde arbeider in Marbella de polonaise stond te dansen in een door Antwerpenaren gerunde taverne en ondertussen afgaf op de 'makakken' in zijn buurt." Zo beschrijft Van Reybrouck de verloren vanzelfsprekendheid tussen de socialistische elite en de arbeider. Wellicht in de hoop overbodig te zijn geworden, heeft de 'linkse intelligentsia' zich teruggetrokken uit de volksverheffing. Het resultaat is voelbaar, en het achtergelaten gat is zichtbaar. Dat heeft de Nederlandse liberale partij VVD goed geobserveerd, en daarom heeft zij vorige maand in de hernieuwde partijbeginselen zelfs "verheffing van de

Schoo ergerde zich aan de zelfgenoegzaamheid van politici die zich bedreigd voelden door de 'parvenu en losgeslagen kleinburger'. De afkeer van Fortuyn *cum suis* was volgens hem vooral gebaseerd op een stilistische basis, niet zozeer op inhoudelijke verschillen. De zetelende politiek zat in het nauw, iets wat hij omschreef als de 'deftigheid in het gedrag', naar de geijkte term van de publicist Jacques de Kadet (1897-1988). Een tweede grote ergernis van Schoo betrof de afwezigheid van Kants 'categorische imperatief' in bewustzijn van de politieke elite, en dan met name bij de linkse partijen: enerzijds pleiten voor meer multiculturaliteit, maar anderzijds wel willen dat je kinderen op een uitstekende 'blanke' school zitten, etc. Het begrip komt er in de politieke praktijk op neer dat je beleid pas kunt goedkeuren als je er zelf ook aan onderwerpt. "Gaandeweg zijn linkse beginselen veranderd in een door een elite voor derden gepropageerde plichtenleer, waarvan men zelfs goeddeels is gedispenseerd", aldus Schoo. Deze discrepantie tussen beleid en zelfhandelen van de politiek zorgde voor het ongenoegen waar het populisme in gedijde.

Schoo deelt met David Van Reybrouck de bezorgdheid over de groeiende kloof tussen massa en elite. Fortuyn was in dat opzicht zowel een verschijnsel dat Van Reybroucks vrees voor de diplomademocratie en de cultuurkloof zowel ondersteunt als tegensprekt. Hoogleraar Fortuyn illustreerde immers als geen ander dat een verschil in opleidingsniveau niet de allesbepalende oorzaak van politiek wantrouwen is. Anderzijds sloeg Fortuyn in woord en daad de brug met de 'Kevins en Kelly's'. Zijn slagzin *At your service* zegt wat dat betreft alles; zich ten dienste stellen van – of die schijnt toch in ieder geval hoog houden – de burger, is een boodschap die de gevestigde politiek was kwijt geraakt.

Beide auteurs zijn het er over eens dat populisme nog geen hel op aarde is: "De meeste uitingen van populisme zijn een nuttige correctie van democratisch falen", aldus Schoo. En in soortgelijke bewoordingen stelt Van Reybrouck: "Populisme vormt niet de antipode van de democratie, maar maakt er een wezenlijk deel van uit". Wel blijft het onduidelijk waarom Van Reybrouck pleit voor populisme, voor 'beter' populisme wel te verstaan. Hij heeft het over een verlicht populisme voorzien van een onwaarschijnlijke rits van maar liefst dertien dubbele kwaliteiten. *To name a few*: "een populisme dat verder gaat dan een politiek van brallere boutades en simplistische antwoorden [...], dat de nieuwe maatschappelijke breuklijnen tussen hoog- en laagopgeleiden ernstig neemt, [...] dat zowel genereus is als moedig" etc. Wat Van Reybrouck omschrijft, heeft strikt genomen weinig tot niets met populisme te maken. Het is een beschrijving van een utopische politieke partij, maar of deze dan ook 'populistisch' is.... Zeker omdat hij eerder stelde dat populistisch 'bestaan bij de gratie van een programma dat onvoltooid móet blijven', lijkt zijn pamflet meer een pleidooi voor betere politiek dan voor beter populisme.

Al met al is *Pleidooi voor populisme* een zeer toegankelijk werk. Dit was waarschijnlijk een doelstelling van Van Reybrouck en daarin is hij geslaagd. Verder slaat het af en toe om in

Lieve Swa, of
Maarcha
Brouwers, Felix
De Brouwer,
enzovoort,...

Je bestookt alle
bladen met
lezersbrieven
maar, De Moelial
blijft keer op keer
gespaard.

Je begrijpt toch
dat jaloezie een
menselijke
eigenschap is. Zie
je ons nog graag?

We hopen het

Tot schrijfs,
de redactie

Van A(fghanistan) tot B(elgië)

My working-class hero!" Ik bloosde even toen ik door had dat het over mij ging. Ik voelde me 10 kilo zwaarder en iets ruiger dan dat ik echt ben. 't Is maar dat ik niet bij tot breedsten behoort. Dit was nog maar het begin. Als goede socialist had ik mezelf ingeprent dat ik aan handenarbeid moest doen. Ik wil begrijpen hoe "het systeem" ineen zit en wat de hardwerkende mens denkt. Ik ging kersen plukken. Hoewel dit veel romantischer klinkt dan het werkelijk is, raad ik dit soort van werk iedereen aan. Zeker zij die uit de goeide lagen van onze maatschappij komen, zij die niet echt weten wat werken is, zij die niet goed weten wat schaarse is, zij die studeren.

Donkere kersen plukken

Het werk zelf was niet bijzonder inspannend. Het waren alleen lange dagen. Vroeg opstaan. Het werk kent een ongelofelijke variatie, geen enkele elke boom is verschillend. Afgezien van dit is het werk vreselijk monotoon, dagenlang hetzelfde doen. Het was zeker zwaar, maar de gedachte dat mensen vroeger droomden van monotone fabrieksarbeid werkte louterend. Al bij al werkten we veel en heb ik nu in mijn zak wellicht meer geld dan mijn medestudenten die aan de kassa hebben gezeten.

De kersen mogen niet te rood zijn. De kleine mogen blijven hangen en de rotte zeker. Als de mand vol is, op de grond achterlaten en aan een nieuwe beginnen. Eenvoudig. Ik leerde hoe ik mijn ladder juist moest plaatsen. "Ik heb er ooit een zó weten te vallen." Mijn vriendelijke bebaarde collega wees naar de rij bomen aan de overkant. "Die heeft geluk gehad, maar anders..." Dat was Benjamin. Local, midden in de twintig, ietwat tam. Hij werkte in de fruitsector het hele jaar door (sproeien, plukken, aanbinden, snoeien, gras afrijden...), maar eigenlijk wilde hij binnen enkele jaren les gaan geven op de tuinbouwschool.

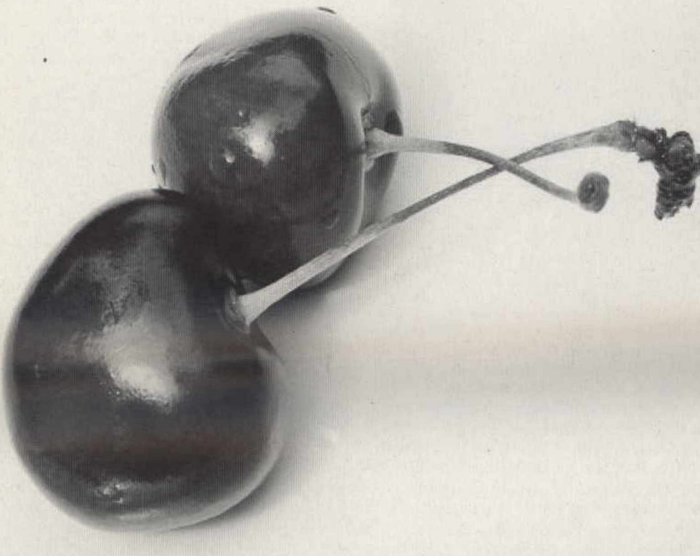
Dan waren er de andere collega's. Ik moest voor tolk spelen toen het werk werd uitgelegd aan de *Walen*. Die dag bleven er van de zeven slechts drie over. De rest moest weg; te jong, of had zich de eerste dag te zeer toegelegd met het smijten van kersen naar elkaar, in plaats van deze zorgvuldig in de *korf* neer te leggen. Er waren ook twee Afghanen. Soms werd er tegen hen gesproken. Af en toe schreeuwde de ene ladder naar de andere, waarop de andere ladder rustig antwoordde. Het was een amusant taaltje. Tenslotte waren er ook nog de familieleden van de patron die altijd kwamen helpen. Opa was een van hen. Omdat ik niet onmiddellijk achter zijn naam kon komen en zelfs de Afghanen, die er vorig jaar ook hadden gewerkt, hem ook opa noemden, besloot ik hetzelfde te doen.

De volle manden gaan naar de *trieur*, de sorteertafel. Daar stonden de vrouwen klaar om de dikke en donkere bij elkaar te leggen. Was een kers te klein of te rood, dan ging die in een ander kistje. Elke kist kreeg een papieren tapijtje en een rook, een papieren omhulsel rond de kist. Die zaten vol tot vijf kilo. Nadien werden deze op de aanhangwagen gestapeld en naar de veiling gebracht.

Het belangrijkste seizoen is de lente. Als de bloesems uitkomen mag het niet te koud zijn. Zo waren er dit jaar bijna geen kriebelen, toen hun bloesems moesten bloeien had het gevoren. (Al een geluk dat we in een geglobaliseerde economie leven, anders waren er geen vrouwenbierjes dit jaar.) In de lente bestuiven de zelfbestuivers zichzelf en de niet-zelfbestuivers worden een handje geholpen door de beien. Dan worden er dozen vol vrijgelaten om hun ding te doen. Vanaf dan mag het niet te veel waaien en ook niet te veel regenen. De kwaliteit daalt en de consument moet ze niet meer hebben.

Tussen de gesprekken door viel het me op dat ik niet in de landbouw werkte. Een tuinbouwuitbating uitbaten is hetzelfde als een kapitalistisch bedrijf runnen. Kersen worden verkocht op vraag en aanbod. De groothandelaar koopt van de tuinbouwer, die sluisst die door naar een verdeler, om zo zaterdag op de markt te komen. Als kenner van de verste kersen kan ik U met enige zekerheid zeggen dat van donderdag tot zaterdag de kwaliteit vreselijk achteruit gaat. En de prijs de lucht in. Een teler krijg tussen de 2,5 € tot 5 € per kilo. Dat hangt van de dag, de kwaliteit en de soort af. In de winkel kost een pakje verlepte kersen 12 € per kilo. Voor mij waren ze slechts een armlengte verwijderd.

"De donkere, goei harde, da' zijn de goei!" Ik leerde dat de ene kers de andere niet was. Summit, Hedelfinger, Sylvia, Claudia, Kordia, Lappins, Regina, Sweethard. Ze glipten

allemaal door mijn vingers. Af en toe een in de mond, misschien iets meer dan af en toe. Mijn handen stonken naar petroleum en zagen er zwart uit. Wat er precies in de spuitproducten zit weet ik niet, de meest exotische chemische namen zullen waarschijnlijk het etiket vullen. Dit werd vooral gedaan tegen de fruitvlieg, anders geen oogst. Niemand scheen zich zorgen te maken of vreesde voor de volksgezondheid.

Als het regende moesten we groene regenpakken aantrekken. De regen druip langzaam de mouwen af alsof de oksel een veilige schuilplaats is voor regendruppels. Eenmaal nat, borrelde de sfeer weer op onder de plukkers. Op een dag daalde ik van mijn natte ladder af en zei: "That's one small step for a man, one giant leap for mankind." Benjamin proestte het uit van het lachen. Opa vond dat grappen niet konden op het werk.

Ik was enigszins trots op mezelf toen ik enkele bomen met kersen vond die we enkele dagen voordien hadden laten hangen. Die waren in de zon verder gerijpt en hadden nu de zoetste smaak die ik mij had kunnen beelden. Als kleine kinderen die appels stalen bij de buur stonden wij rond deze bomen. Ik was blij dat ik niet aan een kassa zat, in een call-center of in de fabriek.

Met de mannen van Wareme praatte ik ook een beetje. Het waren ruige mannen, niet veel ouder dan mezelf. Maar zij moesten hun hachje zien te redden in de bouw, kersen plukken was de hemel op aarde. De oudste zei dat zij het zwaarste onderdeel van de bouw deden. Ik respecteerde hen diep. Hun handen waren reeds

getekend door het harde werk. Ik kuste mijn twee handen en was gelukkig dat ik mocht studeren.

De splitsing is nabij!

Jobstudenten, dat waren ze niet gewoon in de pluk. Iedereen kwam via de VDAB, Chinezen, Congolezen, Sikh, Walen en af en toe een Vlaming. Dat woord past wel in het rijtje. De uitgesproken Vlaamse standpunten brachten mij sterk onder de indruk. Vooral toen ik vertelde dat ik iets met geschiedenis en iets met politicologie studeerde, werd ik overstelp met vragen.

Ik legde B-H-V uit, ze gaven toe dat het een spel was van politici tussen de twee taalgroepen. Ik lichtte hen toe waarom dat Letermee eigenlijk nooit tot een akkoord ging komen, in een land als België moet men tot

bezitters telkens niet meer werd uitgebit dan de rest. De provincie daarentegen is zeer verscheiden. Soennieten, Sjiëten, Christenen, Sikh. Om nog maar te zwijgen over andere bevolkingsgroepen en talen elders in het land.

Met veel geduld en met eenvoudig Nederlands beantwoorde Hassan al mijn vragen. Hassan is twaalfder sjiëet. Ook had hij op een Koranschool gezeten. Ik slikte even. Voorzichtig vroeg ik wat hij daar geleerd had. Hij kende de stamboom van de profeet vanbuiten, de juiste afstammingslijn voor een sjiëet, en ook hoe de vork aan de steel zit met de twaalfde opvolger van Mohammed en Ali. Deze godsdienst is nu de staatsgodsdienst in Iran.

De Taliban, daar spraken we ook veel over, zijn Soennitisch; bovendien spreken zij Pashto. Deze taal heeft niets met de zijne te maken. Er blijkt wel racisme te bestaan tussen Soennieten en Sjiëten. Hassan had blijkbaar een gematigde sjiëtische opleiding gehad, de Taliban hadden op vlak van godsdienst niet veel te zeggen in zijn streek. Nu zijn er af en toe wel Taliban in zijn streek, af en toe komen ook de coalitietroepen een kijkje nemen. Vooral de laatsten verdwijnen even snel als zij gekomen waren.

De dagen vorderden, naar mate ik meer met Hassan praatte, durfde ik meer te vragen. Wat vond hij van de sharia? "Er zitten goede dingen in. Een recidive dief verliest zijn hand. Die zal zijn les wel geleerd hebben." Dat is waar. Zonder hem te willen overtuigen vertelde ik hoe men hier criminaliteit aanpakte.

Ik wilde weten of men in zijn streek, zoals in onze media wordt verteld, neven en nichten aan elkaar koppelde. Het is er blijkbaar zo dat als je een meisje ziet zitten je dit aan je ouders moet vragen. Je moet haar als het ware in het 'zwaard' zien. Hoewel ik aanvankelijk dacht dat dit een oude traditie was, die stamde uit lang vervlogen tijden, bleek dit simpelweg een spreekfout te zijn. Dari maakt geen onderscheid tussen lange en korte a's. Je moet je meisje in het zwart zien, een beetje clandestien. Na overleg met het meisje mogen de ouders toestemming of neen zeggen. Dit woord wordt meestal gerespecteerd. Vrouwen dragen er geen burka's, eerder een soort sjaal zoals die van Benazir Bhutto. Onder de Taliban gingen meisjes soms naar school, zolang zij het niet te weten kwamen. Nu kunnen meer meisjes naar school gaan.

compromissen kunnen komen. "Ja, maar hij houdt wel stand!" Ik vroeg me af of dit wel een teken was van politiek inzicht. Het antwoord was dat de *Walen* alle macht hadden.

In discussies met Franstalige landgenoten zei ik vaak dat de media de Vlaamse standpunten polariseerde. Vlamingen waren toen in mijn ogen niet zo Vlaams. Na deze ervaring zal ik sneller durven zeggen dat dit niet helemaal overdreven is. Het volgende gesprek vat een hele mentaliteit samen. "Hoe komt dat, dat die Walen niet willen werken." Mijn eenvoudige repliek bestond uit: "Hoe komt het dat er in het noorden van Limburg niet wordt gewerkt?" Spontaan en als uit een mond: "Dat komt omdat de mijnen gesloten zijn!"

De Taliban had niets te zeggen

Tijdens de pauzes zaten de nederlandstaligen bij elkaar, de franstaligen en de brabbeltaligen hadden elk hun eigen hoek. Een beetje jammer. Na de eerste week, toen er nog maar één Afghaanse jongen overbleef, besloot ik om met hem te gaan praten. Hij sprak Dari, een dialect van het Perzisch, hij kwam van Jaghori in de provincie Ghazni. Eigenlijk niet zo ver van Kandahar, maar in een land met zulke afmetingen is dat nogal relatief. Hij scheen blij te zijn dat er iemand met hem sprak. Hij kende in België alleen mensen die zijn taal spraken. Ik was blij dat ik mijn vele vragen over Afghanistan beantwoord kon krijgen. Toegegeven, dit land fascineerde mij al langer.

In de streek rond zijn stad, Jaghori, waren er vijgen, dadels en de beste druiven. Jaghori is etnisch, taalkundig en religieus homogeen: Hazara. Een volk dat door de roterende

Ik vroeg hem wat de kinderen er speelden. Knikkeren, maar ook een spel dat lijkt op petanque, zij het dat er meer regels zijn en dat er niet met ballen wordt gemeten maar met beenderen van een schaap. Bij een bepaalde feestdag heeft elke familie enkele eieren. Die moet je proberen stuk te slaan, en als je daar in slaagt, dan krijg je een cadeau.

We hadden het eens over humor. De mensen die Dari spreken lachen met de mensen die Pasho praten. Omdat zij blijkbaar moeilijkheden hebben om de letter 'p' uit te spreken. "Er is jongen in Sint-Truiden, die wanneer hij op de goal schiet 'fa' zegt in plaats van 'pa'!" Hoe dorkomisch dit mopje in Jaghori moet zij, in de kersenpluk draaide dit niet uit op billenkletsen.

Ik vroeg Hassan eens of cultureel gezien Afghanistan meer op India en Pakistan was gericht of op Iran. In zijn provincie keek men naar Bollywoodfilms en ook die waar Jet Lee in meedeed. Klederdracht was meer zoals in Hindustan, de muziek ook.

Het enige dat niet klopte, was het feit dat Hassan duidelijk Chinese trekken had. Hij leek niet op Karzai, op generaal Massoud of de Mujahedin in de James Bond film "The living daylights". We besloten, samen met Benjamin, dat hij afstamde van Dzjengis Khan.

Festival van de Vrijheid

Met vrijkaarten en vrije liefde

De Unie Vrijzinnige Verenigingen en haar Franstalige zusterorganisatie Bruxelles Laïque organiseren van 16 oktober tot 26 oktober de zevende editie van het jaarlijkse Festival van de Vrijheid in het Flagey gebouw te Elsene. Zoals in de voorgaande edities hebben we dit jaar ook een centraal thema, namelijk in welke mate een overdreven regelgeving en toenemende verbodsbepalingen een aantal fundamentele vrijheden en mensenrechten in het gedrang kunnen brengen. Op die manier wenst het festival ook hulde te brengen aan de zestigste verjaardag van de ondertekening van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Hoewel film de hoofdrol vormt, is het méér dan een filmfestival: het programma omvat een waaier van uiteenlopende culturele en informatieve evenementen, die allemaal met het centrale thema te maken hebben.

Organisatie:
Provinciaal Centrum Morele Dienstverlening
Brussel-Jette i.s.m. Bruxelles Laïque asbl
Stalingradlaan 18-20, 1000 Brussel
Tel: 02/242 36 02 e-mail: cmd.brussel@uvv.be'

Informatie:

Website Festival van de Vrijheid: <http://www.festivalvandevrijheid.be>

Studenten kunnen vrijkaarten bekomen voor films, theater, & door ons simpelweg een mailtje te sturen. (De eerste 10 deelnemers zullen in de prijzen vallen)

FILM

'Angels in the dust' • Louise Hogarth

23/10

Inspirerend portret van Marion Choete, een opgewekte Zuid-Afrikaanse therapeute die met haar gezin een omvangrijk project opzette voor aidswezen. Een verhaal met hoop, treurnis en ondanks alles veel vrolijkheid.

'A jihad for love' • Parvez Sharma

23/10

Gedurfde, integer gemaakte documentaire over diepgelovige moslims en moslima's uit verschillende delen van de wereld die worstelen met hun seksuele identiteit. **Best documentary, MIX Brasil 2007 • Best documentary, The Image & Nation Film Festival 2007 • Jury Award, Best Documentary, The Tricontinental Film Festival 2007.**

'XXY' • Lucia Punzo

ARGENTINIË/SP/FR • 2007 • 91min • 23/10

10

Alex is hermafrodit geboren en is nu 15 jaar. Om aan de roddels en de druk van hun omgeving te ontsnappen, hebben de ouders van Alex kort na de geboorte Buenos-Aires verlaten om in een afgelegen huis te gaan wonen.

Puenzo's debuutfilm toont de angst voor het onbekende fenomeen interseksualiteit en waar dit toe kan leiden: isolement, uitsluiting en geweld. **Human Rights Film Award van Amnesty International op het Ljubljana International Film Festival.**

'Faces' • Gérard Maximin

NED/FR • 2007 • 76min • 23/10

Inspirerend verhaal over de Franse fotograaf en straatkunstenaar JR die in maart 2007 de grootste illegale fototoonstelling ooit opzette. Op de omstreden Veiligheidsmuur in Israël, bracht hij enorme portretten aan Israëlieten en Palestijnen die hetzelfde beroep uitoefenen.

De Esplanade

Gemeenschapssite voor studenten gelanceerd

TREFPUNT VOOR DE VRIJDENKENDE STUDENT NU ONLINE OP ESPLANADE.VUB.AC.BE

Met veel plezier en vol verwachting stellen wij het Esplanade-platform voor. Deze gemeenschapssite is de voorbije zomer volledig door VUB-studenten zelf opgebouwd, met steun van de Studentenraad en het Vlaams ministerie van Cultuur. De opzet van dit trefpunt voor de vrijdenkende student is: het sterken van de ondernemingszin, het gemeenschapsleven en het engagement van wij, VUB-studenten. [Http://esplanade.vub.ac.be](http://esplanade.vub.ac.be) geeft je daarvoor de middelen in handen via een complete VUB-evenementenkalender voor studenten; een verenigd debatforum dat alle kritische studenten samenbrengt voor

constructief debat over actualiteit, politiek en filosofie; een EHBO-kit (Eerste Hulp Bij Organisatie) voor studenten die een evenement op poten wil zetten; een voorstelling van alle studentikoze, culturele en politieke kringen of organisaties die de VUB rijk is; live streaming

van studentenradio Xlair; een news feed van deze eigenste Moelial en meer.

Zo halen we ook de banden aan met onze

thuisstad Brussel: via de google maps en fotoreksen van onze buurtgids leer je de boeiendste plekken in de twee campusbuurten kennen. En omgekeerd stellen we onze campussen open voor al wie die bezoeken wil: het grote 3D-model van onze VUB, dat je

binnenkort ook op google earth mag verwachten, zet onze alma mater op de kaart voor onder meer de nieuwe student, de benieuwde Brusselaar en de nieuwsgierige scholier. Ga ook eens door ons virtueel museum zweven, waar nu de tentoonstelling 150 jaar

Vlaamse Studenten in Brussel loopt. Tot slot: als eerste inhoud van het luik VUB-filosofie vind je acht youtube interviews met telkens een spraakmakende prof uit de verschillende faculteiten over de ambities, toekomst en oorsprong van onze universiteit.

De Esplanade wordt een levende site. Je mag er regelmatig verrassende nieuwe inhoud op verwachten, maar je bent vooral zelf uitgenodigd om het forum te laten opleven tot een broeihaard van het vrije denken, om de kalender te vullen met jouw activiteiten, en vooral om het hele jaar mee te bouwen aan een rijk studentenleven.

Pieter Bonte

Coördinator Esplanade

Jeffrey Lewis: Het Interview

Don't let the record label take you out to lunch, though the fishes look delicious someone's got to do the dishes. People might say you're insane or just looking to complain. And you need them the more than they need you, so don't bite the hand that feeds you.

Jeffrey Lewis

Williamsburg Will Oldham Horror

Anti-folk is, zoals dat vaak voorvalt met muziekgenres, een term die vrij ongelukkig gekozen is. Het is eenvoudige popmuziek. Een New Yorkse tegencultuur gegroeid uit de muziek van the Velvet Underground en Woody Guthrie via punk tot de scene zoals die nu bestaat. Het is muziek voor alle mensen die een hekel hebben aan de zogezegd politiek correcte boombals, die eerder doen denken aan een repetitie voor een film van Leni Riefenstahl. Dankzij Juno kent iedereen wel "Anyone else but you" van the Moldy Peaches en ook Soko haar hitje "I'll Kill Her" heeft maandenlang

door de ether gevlogen. Binnen deze scene staat Jeffrey Lewis bekend als een van de meest getalenteerde artiesten. Hij heeft een nasale stem en speelt maximaal vier

eenvoudige akkoordjes, maar steekt met zijn songschrijven met kop en schouder uit boven zijn concurrenten. U hoeft mij niet geloven, maar Jarvis Cocker zei dat hij de beste songschrijver was van het gehele Amerikaanse continent. Het werd dus hoog tijd dat we Jeffrey opzochten in de AB. We dienden eerst wat te wachten, want Jeff verkoopt liefst zelf zijn merchandise.

Hey Jeffrey, als volbloed Do It Yourself artiest regel je, in tegenstelling tot de meeste artiesten vandaag, nog steeds zelf je eigen tournees. Is dat nog wel haalbaar, zeker nu je op verschillende continenten speelt?

Het is veel werk. In het begin was vooral

moeilijk. Je moest in contact komen met de juiste mensen. Je moest hun telefoonnummers hebben en deze dan niet kwijt spelen. Het is zoveel stress, hele dagen e-mailen tot je begint met de tour. Je leert dan gaandeweg meer mensen kennen en fanbasis wordt ook groter. De ervaringen die je zo opdoet maken het hele proces ook iets gemakkelijker. Alhoewel, vroeger was ik een soloartiest, maar nu werk ik heb een groep mee, daarom geef ik ook wat van het werk in de handen van Dave (drummer nvdv.).

Heb je dan graag controle over wat je doet?

Ik vind dat ervaring anders maar half is. Je bent muzikant in goede en slechte tijden. Ik heb niet de luxe om optredens van 100.000 of 200.000 dollars te kunnen geven en vroeger vroegen we vaak aan onze fans een plek om te slapen, maar ik geniet toch wel zo veel als ik kan van elke tournee.

Ik had opgevangen dat je zelf nu moeilijk uit

doen. Maar het heeft toch een lange tijd geduurd eer ik wat mensen leerde kennen, want ik was vrij schuchter en nogal gereserveerd. Ik speelde vaak slechts 2 nummers per week en keek dan naar andere optredens. Na vele weken kreeg ik eindelijk het gevoel dat ik werkelijk tot een bepaalde gemeenschap behoorde. Vanaf dat moment werd het leuker en ik heb mijn beste vrienden leren kennen. The Moldy Peaches zijn ook zo begonnen en werden geleidelijk aan populairder ook bij mensen buiten de scene. Zo kreeg de scene meer en meer aandacht.

Gebeurt er nu binnen de scene iets dat onze aandacht vraagt?

De Chin Chan Song vind ik nu wel zeer fijn om naar te luisteren. Ze hebben al een paar optredens in Duitsland gedaan. Hogga Brumastick en Cheese on Bread, daar hebben nog samen een paar shows mee gedaan. Er zijn er zoveel dat ik nog moeilijk kan volgen wat er precies interessant is. Op dit moment zeker,

want je bent op tour voor 3 maanden en je kan moeilijk volgen wat er zich in New York zich allemaal afspeelt. Best vergelijkbaar met een school, want als er zijn elk jaar nieuwe mensen die aankomen en

verschillen

zijn we zelfs in New York buitenstaanders. De meeste hippe groepen van het moment, zoals de Yeah Yeah Yeah's en The Rapture, zijn oorspronkelijk van buiten New York. Zelfs journalisten, promotors en roadies komen gewoon na college van het platteland naar New York. Wij hebben hier altijd gewoond, net zoals ouders voor ons.

Voor je laatste plaat heb je gekozen om 12 nummers te coveren van de anarcho-punkers van Crass. Wat sprak je daar zo in aan?

Ik hou van hun platen en ze hebben nooit genoeg aandacht gekregen voor hun muziek. Ze schreven nummers met geweldige teksten. De nummers lenen zijn ook perfect omzetbaar naar andere stijlen van muziek. Het was een heel

De Moeial

Maandelijks studententijdschrift van de VUB in samenwerking met het Brussels Studentengenootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur.

Ons redactielokaal is gelegen te Triomflaan 62. Elke woensdag om 20 uur is er redactievergadering. Iedereen is welkom!

Stuur al uw opmerkingen, vragen en reacties (of zelfs artikels) naar: moeial@vub.ac.be

Bezoek ook eens onze website: www.vub.ac.be/moeial

Hoofdredacteur
Piet Van de Velde

Adjunct-redacteur
Nathaniël Bovin

Secretaris
Kristof Gombeer

Verantwoordelijke Uitgever
Daniël Van der Meer

Lay-out
Piet, Daniël, Nathaniël

Illustraties
Het collectief geheugen, Piet, Bram, IEEO

Achterflap
Nathaniël Bovin

Redactieleden
Ben Van Overmeire, Thomas Martin, Rob Werkers, Bilal Benyaich, Frank Vanaerschoot, Matthias Vanheerentals, Daniël van der Meer, Daan Essers, Frederik Verbist, Yannick Menendez, Pieter Boeykens, Nathaniël Bovin, Piet Van de Velde, Pieter Bonte, Doruntina Islamaj, Tom Matthijs, Kristof Gombeer, Kristien Janssens

Redactiemedewerkers
Bram Langmans, Ruben Brabers, Gorki, Pieter Jan Van Pevenage, Kenneth Pontzeele, Olivier Dieleman, Jeroen Derkinderen, Thomas Donnez, Kristof Van Damme, Sam Van Overmeire, Michel Magits, Vincent Ginis, Karel Vermeersch, Hannah Vanbelle, Quinten Joris

Eindredactie:
Ben Van Overmeire,
Daniël van der Meer, Nathaniël Bovin, Piet Van de

Interview : Jeffrey Lewis

leuk project om te doen. Al was het maar omdat hun muziek zo fantastisch is om te spelen. Je kan werkelijk alle kanten mee uit en toch blijft het altijd mooi in al zijn simplicitéit.

In hoe verre volg je de ideologische route van Crass?

Wel, ik kan de authenticiteit appreciëren van Crass. Nu kan je zeggen dat ze een grote inspiratiebron zijn voor andere artiesten, maar daarom hoeft je niet eens te zijn met alles wat ze ooit gezegd hebben. Ze hebben nieuwe lijnen uitgezet en zelf trouw gebleven aan dat waar ze in geloofde; Kijk, John Steinbeck, Mathama Ghandi of Daniel Johnston inspireren allemaal andere mensen, maar daarvoor moet je niet honderd procent met hun eens zijn.

Is het dan niet extra moeilijk om een setlist op te maken voor een optreden, omdat nu voor een groot deel niet je eigen nummers

zijn?

Daar heb je volledig gelijk in. Want ik maak het mezelf ook lastig door elke avond van setlist te veranderen. De andere groepsleden mogen meehelpen om deze dan in elkaar te boksen, maar het blijft allesbehalve een gemakkelijke taak om dit te doen.

Hak jij dan de knoop door bij gevallen van twist?

Nee, iedereen heeft gelijke rechten als het over de setlist gaat. Spijtig genoeg heeft iedereen zijn eigen mening. Soms staan we al op het podium en zijn we er nog niet volledig uit. We proberen nu wel de setlist voor de show te bepalen, maar we hebben het er vaak nog altijd moeilijk. (lacht zeer nerveus) Bij artiesten zoals Daniel Johnston gaat dit iets eenvoudiger. Daar maakt Daniel zijn keuze en heb je direct de setlist zonder al te veel discussie. Plus, elke

show heb ik nog een non-nummer, waar ik gebruik maak van tekeningen, wat het er niet gemakkelijker op maakt.

De stijl van Daniel zijn tekeningen lijken wel hard op die van jou.

Ja, maar het komt ook doordat ik zeer weinig tijd heb. Deze vorm van tekenen is het gemakkelijkst en in een mum van tijd heb ik er een klaar. Toch werk ik te traag. Vroeger had ik gemakkelijk twee comic-books uit op één jaar, terwijl ik nu met moeite eentje klaar.

Hoe zou je zelf dan je comics willen zien?

Wel ik ben een grote fan van Alan Moore. Zowel The Watchmen, V for Vendetta als de rest van zijn werk zijn stuk voor stuk geniaal. Het is spijtig dat er niet meer van zo'n creatieve mensen rondlopen. De verhaallijnen en realiteit waarmee hij een wereld kan creëren zijn zonder twijfel ongelofelijk. Vooral toen ik jong was en voor ik muziek begon te maken raakte ik volledig opgeslorpt in zijn werk.

Als je de keuze had tussen woord geluid of beeld om jezelf te uiten, welke zou je kiezen?

Ik denk woord. Je kan toch meer van je boodschap daar in kwijt. Maar nu weet ik het zo niet meer. Zeg, dat is een knap lastige vraag. Ik wil instinctief woord zeggen, maar dat klopt niet. Als ik er te lang over nadenk.

Ergens te lang over nadenken is nergens goed voor.

Ja, misschien wel. Ik zal er eens over nadenken.

Jeffrey Lewis brengt zijn platen uit op Rough Trade

Piet Van de Velde

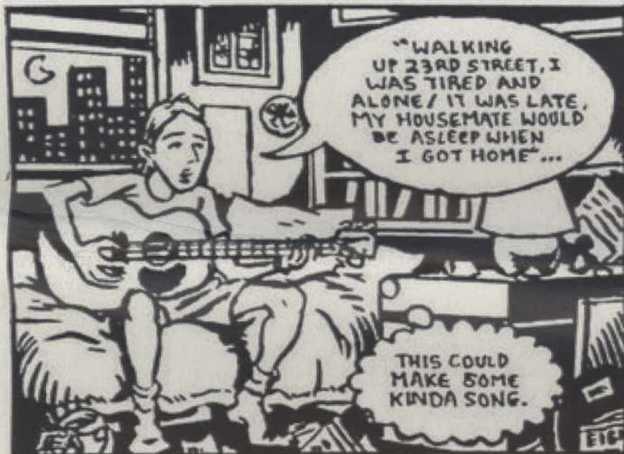
Gezocht

De eenzame zielen van De Moeial zoeken schrijvers, computernerds, babes and hunks, zwarte vrouwelijke moslima-presidenten en jou!

Woensdagavond om 20 uur, Triomflaan 62

ELKE WEEK!

w00t! w00T!

De komende weken te doen bij deBuren:

Elke maand krijgt u een overzicht van de activiteiten van het Vlaams-Nederlands huis deBuren organiseert voorgeschoteld in uw Moeial.

deBuren

Locatie: Leopoldstraat 6, 1000 Brussel
Gratis toegang, inschrijven op
info@deburen.eu
www.deburen.eu

Belezen en Goedgekeurd: Bart Dirks.
Boeken: MA 29.09.08 | 20.00 > 21.30

In 'Belezen en Goedgekeurd' komen mensen die op het eerste gezicht ver van de literatuur staan praten over hun lievelingsboeken.

Vaste interviewer met dienst is journalist en liefhebber der schone letteren **Piet Piryns**. Eerste gast van dit seizoen is de Nederlandse journalist **Bart Dirks**. Bart Dirks was van 2003 tot augustus 2008 correspondent in Brussel voor de Volkskrant. De boeken die Bart meebrengt, zijn Vallende ouders van A.F.Th. van der Heijden, Kafka op het strand van Haruki Murakami, Het schijnbestaan van José Saramago.

Als auteur koos hij **Thomas Rosenboom**, meervoudig winnaar van de Libris literatuurprijs met zijn romans Gewassen Vlees en Publieke werken. Van dat laatste boek werden meer dan

Global Justice: Paul Scheffer
Lezingen: WO 08.10.08 | 20.00 > 21.30

Global Justice is een reeks lezingen over mondiale rechtvaardigheid en democratie, georganiseerd in samenwerking met de Hogeschool-Universiteit Brussel en de KULeuven.

De tweede aflevering in de reeks wordt verzorgd door Paul Scheffer. In januari 2000 publiceerde hij in NRC Handelsblad het ophefmakende artikel Het multiculturele drama, waarin hij stelt dat het multiculturele drama dat zich in onze samenleving voltrekt de grootste bedreiging voor de maatschappelijke vrede is. Eind 2007 verscheen Scheffers langverwachte boek *land van aankomst*, waarin hij zijn visie op migratie en multiculturaliteit verder uitwerkt.

Tot 't nut van 't algemeen: de cultuurhistorische canon
Debatten: DO 09.10.08 | 20.00 > 21.30

Tot 't nut van 't algemeen' is een debatreeks over de canon. Vier avonden met telkens een

prikkelend statement door een begenadigd spreker en een koor van stemmen dat reageert. Ook het publiek mengt zich in de discussie.

VRT-hoofdredacteur **Siegfried Bracke** geeft en neemt het woord tijdens de verschillende debatten. De tweede aflevering van de reeks staat in het teken van de cultuurhistorische canon. Keynote spreker is **Herman Pleij**, prof. em. historische Nederlandse letterkunde aan de Universiteit van Amsterdam.

World One Minutes Brussels
Tentoonstellingen | DI 14.10.08 > VR 12.12.08 | DI > VR | 12.00 > 18.00

Wat doen kunstenaars met zestig seconden vrijheid? Het Nederlandse initiatief The One Minutes stimuleert het maken en vertonen van video's van precies een minuut. Deze tentoonstelling laat de beste video's van één minuut uit bijna honderd landen zien. Een visuele reis van België naar Afrika en via China terug naar Brussel. Videokunst als brug tussen naties.

De Acht Hoofdzonden*: Jaloezie
Debatten: DI 14.10.08 | 20.00 > 21.30

Jarenlang gold Nederland als gidsland, onder meer met het succesvolle 'poldermodel'.

Inmiddels heeft het imago van Nederland een ferme deuk gekregen. Moet Vlaanderen nog jaloers zijn op Nederland, of kijken de noorderburen met gezonde nijd naar Vlaanderen?

Karel van Eetvelt, voorzitter van Unizo (Unie van Zelfstandige Ondernemers) en voorzitter van de SERV (Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen) gaat in debat met Loek Hermans, oud-minister en huidige voorzitter van MKB-Nederland (de centrale werkgeversorganisatie voor het klein- en middenbedrijf) en historisch socioloog Wim van Noort (Universiteit Leiden). Rik Torfs is de vaste biechtvader.

Het maakbare brein
Debatten: DI 21.10.08 | 20.00 > 21.30

Ons lichaam kan via plastische chirurgie al in verre gaande mate worden geperfectioneerd. Is het nu de beurt aan het maakbare brein? Waar ligt hier de grens, en wat zijn de mogelijke gevolgen en implicaties?

Zijn hersenoperaties voor pedofielen toelaatbaar? Wat met artificiële intelligentie? Een debat met Dirk De Ridder en Gert-Jan Lokhorst. Joël De Ceulaer modereert.

